

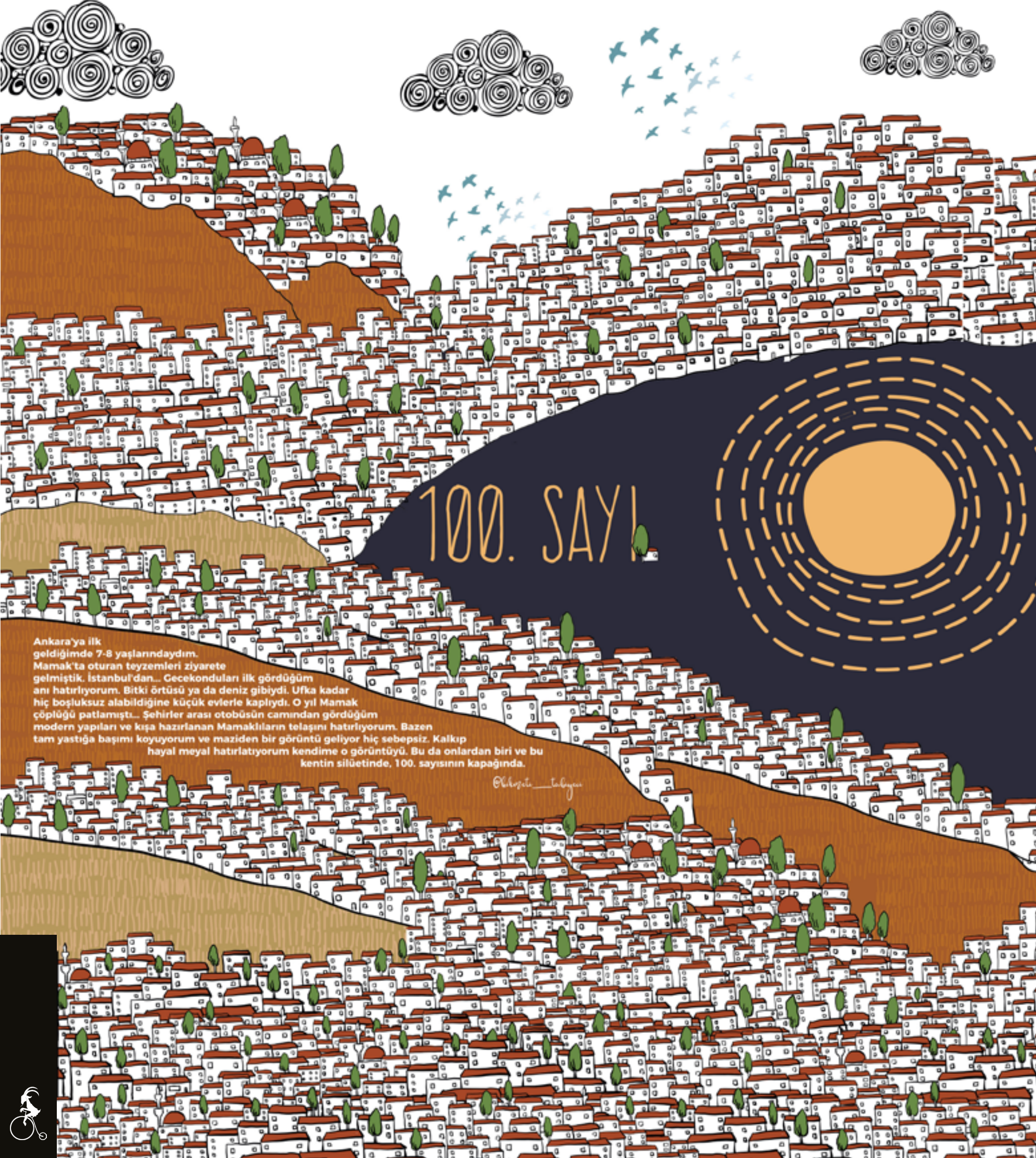
Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya  
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya  
Anamız çay demliyor ya güzel günlere  
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa  
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız  
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler  
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz  
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürriğin havasını  
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

# SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Aylık Gazete - 15 TL  
Mayıs 2021  
Yıl: 11 Sayı: 100  
www.solfasol.tv



Ankara'ya ilk geldiğimde 7-8 yaşlarındaydım. Mamak'ta oturan teyzemleri ziyarete gelmiştik. İstanbul'dan... Gecekonduları ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Bitki örtüsü ya da deniz gibiydi. Ufka kadar hiç boşluksuz alabildiğine küçük evlerle kaplıydı. O yıl Mamak çöplüğü patlamıştı... Şehirler arası otobüsün camından gördüğüm modern yapıları ve kışa hazırlanan Mamaklıların telaşını hatırlıyorum. Bazen tam yastığa başımı koyuyorum ve maziden bir görüntü geliyor hiç sebepsiz. Kalkıp hayal meyal hatırlatıyorum kendime o görüntüyü. Bu da onlardan biri ve bu kentin silüetinde, 100. sayısının kapağında.

Ölkesi... tabyay





# Yorumlu Kısa Ankara Haberleri

Derleyen: Akın Atauz



## Çocuk ve Gençler: Bulaşta Yaş Ortalaması Düşüyor

İsmail Arı haberinde "Günlük vaka sayılarındaki tırmanış sürerken Covid-19'a yakalanan genç ve çocuk sayısında da ciddi artış var. Hastanelerin çocuklar ve gençlerle dolduğunu belirten uzmanlar, bunun nedenini mutasyona bağlıyor" diyor. Ayrıca haberinde, Ankara Tabip Odası (ATO) Başkanı Uzm. Dr. Ali Karakoç'un bu durumu, "İngiltere ve Güney Afrika mutasyonuna" bağladığını, aile sağlığı merkezlerinin (ASM) uygun ve yeterli binalarda hizmet veremediğini de bildiriyor ve ekliyor: "Şehir hastanelerinin bir yıllık kirası ile 16 bin ASM yapılabilirdi."

## Ankara kale içindeki Roman çocuklar ve bayram

Ayşegül Özbek'in Bianet'teki haberinde "Romanlar hem çok yoksul, hem çocukların eğitimiyle ilgilenmiyorlar, hem de salgın hastalığa karşı çok korumasızlar" diyor. Çocuklar belki ayrımcılıkla, ama kesinlikle ötekileştirmeyle ve biraz da hafifsenmeyle karşılanıyorlar: Melodika çalan Roman çocuğa, okuldaki arkadaşları "romantika" diye sesleniyor...

Evler tek odalı, kardeş sayısı fazla ve telefonun sahibi olan babanın, çocukların uzaktan eğitimi ile ilgilenecek hali yok... Roman Hakları Derneği'nden Fatoş Kaytan Avrupa Birliği ve Roman Eğitim fonu tarafından desteklenen "Roman Çocukların Erken Çocukluk Gelişim Programlarına ve Okul Öncesi Eğitime Katılımı Arttırma" projesini uyguladıklarını ve projenin yararlı olduğunu söylüyor ama projenin süresi, sadece iki buçuk ay... Kaytan, "salgınin herkesi eşitlediği iddia edildi. Ama gördüğümüz şu, eşitsizlik ciddi manada derinleşti" diyor.



## Siyah tenli oldukları için taşlar ve sopalar...

Anlatılması bile zor... Kızılay'daki Sümer Sokak'ta Somalililer, birkaç dükkan işletmeye başlamış: Bir berber, butik, Somali yemekleri yapan bir restoran... Ve sokaktaki Somalililerin sayısı çoğalmış... George Floyd'un ölümüne neden olan polis memuruna giden yolda, Ankaralıları görmeye kim inanabilir? Bir tek, kahverengi gömlekleri eksik. Herkese, insanlığından utanacak kadar şaşkınlık verecek ırkçı bir saldırı.



Üstelik şaşkınlıklar o kadar çok katmanlı ki... İktidara karşı "en muhalif" olduğu için "kahraman" bir gazete: "Doğu Afrika ülkesi Somali'den gelen iş insanları ve sığınmacılar, Ankara'nın Kızılay semtindeki iki sokakta hiç de yabancılaşmıyor. Somali dilinde tabelalar asarak, lokanta, kafe, berber, butik, kuaför ve market açarak yaşamlarını sürdürüyorlar" diyerek, milliyetçi-ırkçı bir saldırının öncüsü oluyor. İktidarın sözcüsü olanlar gazeteler ise, Afrika'daki yoksulluktan ve geçinme zorluklarından, faşist saldırıdan ve ırk ayrımcılığından bahsediyor.

Ankaralılarda, nerdeyse hiç kimsede bir endişe belirtisi yok...

Bu bir nefret suçu.

Ankara'da, Sümer Sokak'ta, beyaz Türklerin, siyah Somalililere karşı işlediği bir nefret suçu... Yine de tam ifade edemiyor gibi. Nefret suçu olması

için nefret eden bir insanı düşünmek gerek. Oysa burada, sadece nefret görünüyor. Ne bir insan, ne bir akıl, ne dizginlenemez hale gelmiş bir öfke, ne de bir neden var...

Çok korkutucu değil mi?



## Onarım Projesi ve Hasanoğlan'ın Ruhü



Hasanoğlan Köy Enstitüsü

Kaynak: [https://tr.wikipedia.org/wiki/Hasanoğlan\\_Köy\\_Enstitüsü](https://tr.wikipedia.org/wiki/Hasanoğlan_Köy_Enstitüsü)

Ankara Büyükşehir Belediyesi, Kültür ve Tabiat Varlıkları Daire Başkanlığı, Ankara'nın Elmadağ ilçesinde 1941 yılında inşa edilen ve yıllardır bakımsız durumda olan Hasanoğlan Köy Enstitüsü'nü yeniden canlandıracağını duyurdu.

Köy Enstitüleri, Cumhuriyet tarihinin en ilginç, en cesur ve en köktenci eğitim devrimiydi denilebilir. Cumhuriyetin neyi başarmak istediğini, (bürokrasiye, milliyetçiliğe ve gericiliğe bulaşmadan önceki) niyetlerinin en saf halini gösteren projelerin önde gelenlerinden biriydi. Kendisini yaratan parti eliyle çok çabuk boğuldu ama tartışmalar bitmedi/ sürüyor; Enstitüler hala canlı ve doğurgan bir ütopya gibi...

Hasanoğlan'ın özel bir önemi vardı ve orası, düşüncenin yenilenmesinde en keskin uç gibi düşünülmüştü.

Proje nedeniyle Belediye'yi kutlamak gerek. Ancak Belediye'nin, anlamın ortaya çıkması ve bu mekanın bundan sonraki kullanımının daha yaratıcı olabilmesi için yaklaşımında, neden açık, demokratik ve katılımcı olmadığını anlayabilmek, oldukça güç.

## Suyu Nasıl Tüketmeli? İstedığımız kadar su mu, kullanımda sakınım mı?

Nisan başı verilerine göre, Ankara için su kıtlığı, ciddiye alınması gereken bir gerçek olduğunu gösterdi. Ankara Su ve Kanalizasyon İdaresi (ASKİ) Genel Müdürü Erdoğan Öztürk, kentteki barajlarda 140 günlük su bulunduğunu belirterek, tasarruf çağrısında bulundu. Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli de, Ankara'daki barajların, geçen yıl yüzde 23, bugün ise yüzde 12 doluluk oranına sahip olduğunu açıklamıştı.

Ankara bir bozkır kenti ve nüfusu çok fazla. Çevresindeki su kaynaklarının kapasitesi belli. İklim değişikliği nedeniyle su giderek kıtlıyor. Bu durum, Ankara'da hemşeri/ yurttaş inisiyatiflerini ve su tüketimine/ su kaynaklarına yeni bir bakış sağlamak için çaba gerektirdiğini düşündürüyor...



## Ev Hapsi, 65 Yaş Üstü ve Çalışmak ve Ekmeğini Kazanmak...



Hüseyin Şimşek'in haberine göre, Ankara'da yalnız yaşayan ve hiçbir geliri olmayan, 68 yaşındaki Seher E., çöpten plastik toplayarak yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Seher E. önceden pazardan artık topladığını anlatarak "Eğer elimi çöpe sokup plastik toplamazsam bir gün gecekonduda ölümü bulurlar" diyor. Şimşek, ekliyor: Sistemin açlığa terk ettiği yurttaşlar genç, yaşlı demeden çöplerden topladıklarıyla yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor.

Yukarıdaki dört habere bakıyorum: çocuklara ve gençlere karşı acımasız bir aldırmaçlık, Roman çocuklara sokaktan ve okuldan başlayan bir ayrımcılık, siyah tenlilere karşı nefret ve yoksullara, yaşlılara karşı umursamaz bir ayrımcılık daha...

Ve büyük bir sessizlik ve eylemsizlik...

Ne oluyoruz? Nasıl anlayabiliriz/ nasıl anlayabiliriz, bu kentin, bu ülkenin, bu dünyanın, bu insanların ve insanlığın gitmekte olduğu yönü?



# SOLFASOL

İlk başlarda nedir bu "Solfasol" diye düşünmüştüm. Adı "Gazete" idi ama o kadar kapsamlıydı ki... Dergi demek geldi içimden epey zaman. Logosu, "Gazete"nin içeriği gibi, doğruları yazan, "öncü bisiklet" ile binen bildiğimiz "Ankara Keçisi" idi... Her satırı okunası, çok güzel yazılarla dolu, hepsi birbirinden önemli yazarlar... Mart 2012'lerde sevgili Mehmet Onur Yılmaz o nazik üslubu ile beni aramıştı. Ben de yazdım tabii. Solfasol'un 2000 Yıllık Augustus Tapınağı'nı saçakları altında koruyan bilge din adamı, düşünür Hacı Bayram-ı Veli'nin köyü olduğunu öğrendim. Demek ki aramızda önemli bir bağlantı varmış diye düşünüyorum. Nice 10 yıllara, nice yüzlerce sayıya ve daha büyük başarılarla...

Mehmet Tunçer

## Toplumun Sesi Olan Solfasol

2005-2006 yıllarında üniversite hayatımın başlarında, gazeteciliğe karar verdiğim günden bu yana hayatında hem Engelli hem de Kadın olmam nedeniyle çoklu ayrımcılığa uğrayan birçok insanın sesi olabilmek için çabaladım. Biz Engelliler her yerde olduğu gibi basında da iş bulmak, yazmak ve söylemek için fırsatlar bulamıyoruz.

Pandemi döneminde belgesellerime ara verince sosyal medya üzerinden yaptığım canlı yayınlar Solfasol TV tarafından değer buldu ve benim için yeni bir sayfa açıldı. "Evet tam da olmak istediğim yerdeyim" dedim.

Harika bir ekip ve hak mücadelesine ses olan bir Gazete Solfasol... Ve doğruların peşinden giden, gerçek hayatları yazan, toplum sorunlarını kılcal damarlarına kadar yansıtan bir gazete. Haberi hayatlarının önüne koyan, insan sevgisi içinde olan gazete ve yazarlar...

Ankara'nın unutulmuş, fakir bir mahallesi Solfasol, bir gazetede hayat bulmuş.

10 yıl boyunca haksızlıklar karşısında azınlığın sesi olmayı başaramış Gazete Solfasol... Toplumu yaralayan yüzlerce olayın peşinden koşan Gazete Solfasol, kadınların, çocukların, engellilerin, yaşlıların, hayvanların, fakirlerin, farklı olanların ve etnik kimliklerin sesi olmayı hedeflemiş...

Ve tabii ki pandemi döneminde en çok ihtiyacımız olan SANAT... Gazete Solfasol Sanat haberleriyle de sanatın ve sanatçının yanında yer alıyor.

Daha nice 10 yıllara Ankara'nın unutulmuş mahalle ve sokaklarını okuyarak arşınlamaya, ses olmaya, umut olmaya, sevgili Solfasol...

Elif Gamze Bozo



İllüstrasyon: Aydan Çelik

## 100'ler Önemli!

Memleket, özellikle Ankara için 100. yılları yaşıyoruz. Aslında pandemi falan, gereğince anamıyoruz. 2019'la başlamıştık – Mustafa Kemal ve arkadaşlarının gelişinin 100. yılıydı. Sonraki yıl, Meclis'in açılışının...

Bu yıl! Modern savaş tarihinin en geniş ve en uzun cephesindeki en uzun süren savaşın, Sakarya Meydan Muharebesi'nin 100. yılı.

Bir de! Solfasol'un, 10. yılında 100. sayısı.

Bence, Ankara'nın gazetesi olarak, tadına doyumaz anlamlısı.

Necati Yalçın





Mr. Bobby'nin dediği gibi...

Yolda iyi insanlarla kaynaştık,

İyi arkadaşlar edindik, ah, iyi arkadaşlar da kaybettik

Güzel gelecekte, geçmişi de hatırlayacağız

## Her şey çok güzel olacak!

Onur Mat

## 10. yaşını dolduran Solfasol

gazetesini pandemi döneminin başından itibaren müzisyenler için yaptıkları çalışmalarından ötürü kutluyorum. Pek çok büyük bütçeli kurum kuruluşun yapmadığını bir yerel gazete olarak başarıyorlar. Bir Ankaralı olarak hemşehrilerimizi yerel gazetelerini desteklemeye davet ediyorum.

Serkan Alagök

## Solfasol Çocuk Gazetesi'nde Yazı Yazmak Nasıl Bir Duygu?

Açıkçası bir gazetede yazı yazmak gerçekten güzel ve heyecan verici bir his benim için. Bazen düzenlediğimiz toplantılarda, herkes kendine seçtiği bir konuda yazı yazıyor, bazen de ortak bir nokta için yazıyoruz. Yani benim için güzel bir deneyim oldu ve yazı yazmayı da sevdiğim için bu duygu ikiye katlanmış oluyor.

Hevi Kırkaya (12 yaşında)



PTT, Nisan 2016

Fotoğraf: Onur Mat

## 10. yıl - 100. sayı...

Niye şaşırıyorsam? Hani gittiğimiz misafirliklerde ailenin gençlik çağına girmiş çocuğunu görüp, "ay nasıl büyümüşsün" diye sevip okşamalara başlarız ya. Hemen kendimize pay çıkarırız: "ben senin bekleliğini bilirim". Kendimi büyümüş hissettiğimde beni böyle laflarla, yanağımdan makas alarak falan sevmeye yeltenenlere kızardım. Ne olmuş yani ayan beyan, çırılçıplak bekleğimi görmüşsen, bu senin üzerimdeki hakimiyetini mi gösterir?

GazeteSolfasol'u ilk sayılarından beri tanıyorum. İlk karşılaştığımda bir bebek'ten ziyade, daha önce kendisini görmediğim, Figan'dan yeni dönmüş ak sakallı dedemi çağırıştırmıştı bana. Benim kattıklarımın ziyade onun bana kattıkları daha çoktu, öğrenen taraftaydım yani. Hatasızdı demiyorum. Ortak olduğum hatalarımdan bile bir şeyler öğrendim. En çok da lafını esirgemedi söylemeyi, ayrık otu gibi kalmak pahasına hakikati aramayı... Öte taraftan birlikte durmaktan, birlikte yapmaktan da vazgeçmemeyi, öğretti Solfasol bizlere... Elden geldiğince zarar vermeden birlikte durmayı başarabildik mi? Emin değilim. Birlikte başladığımız pek çok arkadaşın yollarını ayırdığına da şahit oldum. Ayrılanlara rağmen kervan yürüdü ama. Bugün etrafımıza baktığımızda mutlaka beğenmeyenlerin de olduğunu görürsünüz. İçimizi acıtsa da bu hakikatimizdir, kabul etmek zorunda olduğumuz... Solfasol'da şehir efsanesi gibi bir türlü Sıhhiye'nin aşağısına inememekten söz edilir durulur... Asıl değmek istediği ezilenlere-aşağıdakilere ulaşamamaktan dolayı kırıklık halleri olsa gerek. Ama biraz kibirli mi sanki? Aşağıdakilere ulaşamamak! Kimlerse onlar :, yoksa ben de mi yukarıdakiler arasındayım? Bu biraz hastalıklı yanı Solfasol'un, aydınlanmanın sıkıntılı yanlarından biri olarak sızmış belki de içimize!?

Solfasol epeyce inkişaf etti. Biliyorsunuz, hani şu internet televizyonu falan. Yazının yerine görseli üstelik hareketli olanını koydu. Tıpkı bir film gibi... Ama şu sıra hala emekliyor. Sanki filmin o ikna edici düşlerle dolu olanağın kullanamıyor? Kurgulu metinlere hayat vermek yerine, daha önce kalem tutan ellere mikrofon veriyoruz gibi. Yazmak yerine kolay olan seçiliyor: anlatıcılar uzun uzun anlatıyor. Sanki biraz sıkıcı mı? Serpilip gelişmek için biraz daha gıdalarımızı çeşitlendirmemiz belki de? Şu konserler, tiyatro gösterimleri falan umarım ön açar :).

Hep tartıştığımız şeylerden biri de kent gazetesi olmak, Ankara'ya eğilmek... Doğru Solfasol bir kent gazetesi (gazete mi pek emin değilim gerçi ama, olsun). Ben Datça'dayım. Ankara'dan ziyade Datça'yı yazmayı seçiyorum. Kentten ziyade doğaya/çevreye verdiğimiz zararları yazmayı daha fazla önemsiyorum. Solfasol'un sanırım en güçlü yanlarından biri de bu eklektik yapısı... Aslında dergi gibi de ama gazete... Aslında derdi kent ve kentlilerin sorunları ama derdi kırsal olana da yer veriyor. Üstelik bunu size kucak açarak yapıyor. Sadece size bu işe gönüllü olmak kalıyor... Gönül vermemek mümkün mü:).

100. sayıda 100 sözcük mü demiştiniz?  
Biraz fazla oldu galiba...

Aydın Bodur



# 10.YIL

## 100 Sözcük/100 Sayı/Belki de 100 Yıl...

Kimsenin kimseden hesap sormadığı, ama herkesin herkesten hesap sorabileceği, iş bölümü-hiyerarşisi olmayan bir üretim ağı gördünüz mü? Siz hiç yöneticisiz-editörsüz, başına buyruk ve hiçbir patronu ve amelesi olmayan, ama aynı zamanda, isteyen herkesin, istediği sürece, bir patron ya da bir amele gibi işleri yapabileceği, düşündüğünü üretebileceği, sonsuz-sansürsüz, ne isterse özgür olduğu bir yayın gördünüz mü hayatta? Belki gördünüz, ama bunu 10 yıl sürdürülebilmek diye bir şey var mı? Solfasol, bence olmadık bir dünya harikası. Sanki bir serap. Bir yandan öylesine kırılğan ve sanki ilk fırtınada uçup elimizden kaçacakmış gibi, bir yandan öylesine güçlü, sanki Ankara kayasının içine kök salmış... Yaşasın Solfasol

Akın Atauz



Yüksel Caddesi

İllüstrasyon: Lindanihan

Yıllardır bildiğim ama "ulaşılmaz" olduğunu düşündüğüm Solfasol'e 2017 yılında "isteyen herkes gönüllü katkıda bulunabilir, sen de katılmalısın" diye sonlanan bir tanışma sonrası dahil oldum. İlk gazete katlama buluşmamda dışarıdan kimsenin görmediği işin mutfağını tanımak, ne kadar emek gerektiren bir iş olduğunu görmek beni çok etkilemişti. Sorgulayan, üreten ve çözüm odaklı biri olarak her zaman başaramamış olsa da kimsenin konuşmadığını konuşma çabası içinde olan Solfasol Gazetesi'nin varlığı benim için çok değerli. Geriye dönüp baktığımda hemen her sayıya çizimler yaptığım, tasarımdan "4 sayfa alırım" diyerek yerleştirilmesi en zor metinlere denk geldiğim Solfasol Gazetesi'ne nice 100. sayılar diliyorum.

**Çoğalarak birlikte devam etmek dileği ile!**

Lindanihan

Tarık Dursun K. bir kitap tanıtımı yazısında Selim İleri'nin ilk yazdığı kitap olan Cumartesi Yalnızlığı için "acemi güzellik" ifadesini kullanmıştır... 100. yaşına gelmiş Solfasol'ün göğsünde hep bu nazar boncuğunun teyelli olduğunu düşünmüşümdür... Ne kadar çok çeşitlenir, ne kadar çok gençleşirse o kadar çok bu güzelliğin artacağını düşünenlerdenim.

**Solfasol bu anlamda Ankara'nın yeniden gençliğe dönme mücadelesiymiş gibi de gelir bana...**

Şiirini, müziğini, bisikletini, özalayını, gençliğini, insafını, ötekisini, çığıllıklarını göğsünden düşürmemesi, bizlerden sonra da yıllarca sağlıklı ve insan olmaya yakışır bir dünyada yaşamına devam etmesi umuduyla. Yaşasın Solfasol.

Barkın Sinan



Solfasol ikinci el pazarı, Ekim 2020



Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi Solfasol, 1 Mayıs doğumlu olmakla yüklendiği sorumluluğu en güzel şekilde yerine getirmekte, tam 100 sayıdır...

### **Konular hep Ankara'ya ve Ankaralıya odaklanırken, içerik aslında memlekete, dünyaya ve gezegene de ait oldu.**

Solfasol bu haliyle, sınırlar aşırı sömürünün, mücadelenin sesi olmakta. İçerik ağırlıklı olarak kent ise de, kentin içindeki kıyı ve kırdaki kenti anlattığı da oldu. Bu haliyle Solfasol, yeni binyılın kır-kent ayrımsızlığıyla olduğu kadar, ismini aldığı semtin arada kalmışlığıyla da ilişkilendi. Gazetenin kolektif üretimi ise bu seyrek ütopyalı coğrafyada, yeniden hayal kurmaya izin verdi. Çoğalarak büyümesini ve uzun ömürlü olmasını diliyorum.

Aydan Balamir

### **Ankara kışın kar beyazıdır.**

Bazen kar karanlığına bezenir. Mevsimlerini yaşayınca renklerin. Sevgi Soysal Ankara Mamak'ta Yıldırım Bölge koğuşu penceresinden is karası Ankara'yı görür. Ahmet Erhan Sakarya Caddesindeki bir meyhaneden çıkarak Küçükkesat'ta evine giderken bahara yakalanır ve yürüdüğü sarhoş esrikliğindeki yollar kırmızıya çalar. Cemal Süreya'nın Ayrancı'daki parkta yeşile boyadığı ağaçlarının altından, ofisinin bulunduğu Maliye Bakanlığına bakan imgeler masmavidir. Gülten Akın hazine avukatıyken Haymana'da köylünün elinden alınan hakları için düzenlediği mitingde sapsarıdır. Mücadelesini kara saçlarını keserek sürdürür ve sürgünlerde topraksız köylülerinin uğurladığı kahverengi topraktır. Metin Altıok, Behçet Aysan ve İlhan Erdost; Ankara'nın kapkara iz düşümleridir. Ülkenin hafızasızlığında sararan resimlerdir. Ahmed Arif bir karlı günde Karanfil Sokaktaki sevda ve hasrettir. Beyaz kaldırımlarda gözünün bıraktığı bir iz, daldaki kuşunda sesinden bir ötüş vardır.

Ankara, yaşayınca renklerin.

Sencer Başat

### **Solfasol100. Sayı**

Şu anda bu ekin içinde bulunduğu gazete, Solfasol'un 100. sayısıdır. Bu gazete benim için çok önemli. Çıkarttığımız ek, büyüklerin yaptığı bir işi çocukların da yapabileceğini gösteriyor ve bu gazete, bu eki çıkarmamızı sağlıyor. Bu yüzden bu gazete benim için önemli.

Tan Bulugan (11 yaşında)



Solfasol Gezisi ???



# 100. SAYI

## Kutlanacak bir şey varsa....

Sabaha kadar dikilenin akşama kadar söküldüğü bir ülkenin iklimindeyiz. Eskitmek, yillandırmak zor buralarda. Ormanlarımızda yaşlı ağaçlara, şehirlerde eski binalara rastlamak kolay değil. Hele büyük şehirlerde binalar insanlardan daha genç, şöyle 30-40 yaşını buldu mu, gözünün yaşına bakmıyor, bir çırpıda yıkıp yenisini yapıyorlar. Hayvanların arabalar, çocukların telefonlar kadar önemi yok. Dedim ya, zor buralar... Hal böyleyken, dostlar sofrası sadeliğinde pişirip taşıran bir gazetenin, eğilip bükülmeden 100. sayıya ulaşmasını anlayan varsa beri gelsin. Hayattayız, beraberiz, devam ediyoruz... Çoğalıyoruz üstelik, giderek kalabalıklaşıyoruz. Buralarda kutlanacak bir şey varsa, o da Solfasol'dür. 100. sayı ve büyüyen aile, uğurlu olsun.

Ayşegül Çelik



1 Mayıs 2019

## Ey Ankara, dostlar ile yolların hep keşiştiği şehir...

### Ey Solfasol, Ankara'nın gazetesi...

Ben küçük bir kentten üniversite okumaya geldim Ankara'ya. Öğrenci aklımla, öğrenci heyecanımla, öğrenci koşullarında kurdum hayatımı. Ankara demek öğrenci olmak demektir benim için. Ne kadar uzun uzun uzatsam da eh bir gün okul da bitti öğrencilik de! Hayatın coşkusu bitmesin istedim. İşte Solfasol bana öğrencilik günlerimin dostlarla yollarımı her yeni günde keşiştiren coşkusu verdi bir kere daha. Birlikte bir taş üzerine diğerini, bir sayının yanına yeni sayıyı koyan coşkuyu. Yollarımızın keşişip birlikte yürümenin ve birlikte üretmenin coşkusu. Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın Solfasol demenin coşkusu.

Alanur Çavlin

## Gençliğim, Değişimim, Yaşamım

İçinde aşkım, sevinçlerim, mutluluklarım, öfkelerim, mücadelem, kendimi buluşumdur. Ankara benim şu anki yaşa gelinceye kadar var oluşumdur. İlk aşk, ilk sevgili, ilk arkadaş, ilk yaşamaya atılmam, ilk dostlarımla yeridir. Sokaklarında koştuğum, bir yerlerden tanıdık bulduğum kentimdir. Sokaklarında bağırdığım ilk eylemimsin. Ankara değişirken ben de değiştim. Gençlik Parkı'nda yeni bir hayata başladım. O hayat tek kişilikten iki kişiliğe dönüşümdür. Çocuklarımla, torunlarımla ilk sesini duydum. Onlarla büyüyorum. Vazgeçmediğim hayatım, sevdasın, Ankara. Bozkırın içinde açan gülümsün. Ektiğim tohumun açmasıdır. Her gün yeniden doğup yeniden öldüğüm yalnızlığımın ıssız sokaklarında kendimi aradığım şehrimsin. Sabahları uyandığım yarınimsin. Yıkılırken, değişirken, yapılırken yıkılmadığım sevinçlerim, öfkemsin.

Zehra Konukman



Fotoğraf: Dilan Nil Özgen





Çocuk Gazetesi yazarları ile söyleşi

Fotoğraf Kaan Can Bircan

## Ankara'nın yerel gazetesi Solfasol 10 yaşında!

Pandemide biz müzisyenlerin kötü gün dostu olan bu güzel oluşuma siz de abone olarak destek verebilirsiniz. Canlı yayın konserleri için takipte kalın ve içinizden geliyorsa lütfen bilet alın ki hep birlikte ayakta duracak gücümüz olsun. Sevgiler

Yunus Muti

Sevgili SolFaSol,

Yıllar önce, bir 1 Mayıs günü girdin hayatıma. Sıhhiye'den dağılmaktaydık, yine coşkulu bir gündü, tatlı bir yorgunluk vardı üzerimde. Çok sevdiğim, can arkadaşlarım tanıştırmıştı bizi.

### Başta seni bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim. Sonra her ay buluşmaya başladık.

Uzun zamandır, bu çok sevdiğim şehri konuşacak bir arkadaşım olmamıştı. Çocukluğumun, gençliğimin geçtiği sokakları karış karış arşınladık. Her adımda yeniden büyüdüm seninle, yeniden keşfettim bu kenti. Hayatının aşkına yıllar sonra yeniden âşık olmak gibiydi... Beni ne kadar heyecanlandırıldığını tahmin edebiliyor musun!

Güldük, ağladık, kızdık, hüznüldük... bu asla gri olmayan şehir, seninle daha bir renklendi. Çünkü sen herkesi dinleyip, herkese kucak açtın. Belki asla sohbet edemeyeceğim insanların duygularını, düşüncelerini, eylemlerini anlattın bana. Bir değil, birçok dostum oldun. Tek çocuk olmaktan çıkıp kalabalık bir aileye girmenin şaşkın mutluluğuydu bu.

Daha çok bakmaya başladım etrafıma. Bundan olsa gerek, daha az tökezledim. Ne zaman kendimi yalnız hissetsem, sen ekibi toplayıp geldin. Hele de 1 yıldır böyle eve kapanmışken...

Ne mutlu ki tanımışım seni! 1 Mayıs gibi girdin hayatıma, emek ve dayanışmayla!

Nice yıllara!

Emel Akpınar

## Şiirin meltemi

Açtım şiirimi  
Daldım derin düşüncelere  
Şiirin melteminde  
İlham perisi geldi birden

Her kelimeden oluşan dört kıta  
Mucize yaratıyor bu dünya  
Kalbimin içinde var her zaman bir ilham veren  
Bilirim her zaman

Her zaman var bir şair  
Şiirin üstündeki meltem gibi  
Özgürlüğü simgeleyen  
Şiir gibi meltem

Kiraz Melis Polat (7 yaşında)



Ankara'yı anlatmak çok güç... Sahil şehirlerinden gelen insanların daima kaçmak istedikleri ve zannediyorum sihrini asla anlayamayacakları bir kent burası. Görüldüğünden daha derin ve gösterdiğinden daha çoğunu barındıran... Ancak insan ilk kez âşık olduğu, en iyi dostuyla ilk defa sarhoş olduğu şehri unutamıyor. Ankara benim için pek çok şey demek; çocukluğum, ilk gençliğim, hatıralarım, ahiretliğim, ilk aşkımda demek... Dost kitabevi buluşmaları, arkadaş sohbetleri, tiyatro fuayeleri, sanat ve güzellik demek... Arkadaş evi yatağında yarın yokmuşçasına uykuya daldıran huzur demek...

### Kuğulu Park, Kavaklıdere Sineması, Yüksel, Karanfil, Sakarya ve adını tek tek anamadığım sokaklar, mekânlar, özlenen ilk'ler demek...

Her hatırlayışımında o büyük hasret, derinlerden gelen bir iç sızlaması demek... Kişisel tarihimin en paha biçilmez parçası bu şehir, tüm kederi ve hazzıyla.

Ali Burak



# 1 MAYIS

Bir varmış bir yokmuş... Çocukluğumuzdan beri defalarca işitmiş olduğumuz bu dört kelime, hayatımızın devamında da peşimizi bir türlü bırakmak bilmedi. Parasız kaldık, "Para dediğin nedir ki; bugün olmazsa yarın olur" denildi. Faşizm kapımıza dayandı, "Geçicidir; yarın güneş doğar elbet" denildi. İnsanlar katledildi, "Evet, çok üzücü; fakat bununla yaşayamazsın, hayat devam ediyor" denildi.

"Bir varmış bir yokmuş" çocuklara anlatılan masalların başı olmaktan çıktı, insanların hayata bakış açısı oldu. Bu bakış açısını kabul etmeyen bizler, çeşitli alanlarda bir araya gelmeye; eşitsizliğe, adaletsizliğe, savaşa, şiddete, talana, baskıya, faşizme karşı mücadele vermeye başladık.

Bu mücadelenin sembollerinden bir tanesi olan Gazete Solfasol bu ay 100. sayısını çıkarmış bulunmaktadır. Hep beraber çıkaracağımız nice 100 sayılara! Yaşasın dayanışma, yaşasın Gazete Solfasol!

Alisa Candan Karsu



1 Mayıs 2011



1 Mayıs 2015

Fotoğraf: Serhat Şatır



1 Mayıs 2014

Merhaba benim adım Likya Arcak, Solfasol Çocuk Gazetesi'nin bir yazarıyım. Ben yazmayı çok severim o yüzden zamanım oldukça çocuk gazetesine hep yazmaya çalışırım.

**Bence bir ekip olup böyle bir gazete yapmamız çok güzel.**

Ben en fazla sanatla ilgili konularda yazmayı seviyorum. Hayvanları da çok severim, 3 tane kedim, 8 tane de balığım var. Bu gazetenin ilk sayısını elime aldığımda çok heyecanlanmışım ve çok mutlu olmuşum, kendi yazdıklarımı ve çizdiklerimi görmek çok güzel bir histi. Bundan sonrası için zamanım yettikçe yazmaya çalışacağım. Çocuk gazetesinin öbür yazarlarının da yazılarını zevkle okuyorum.

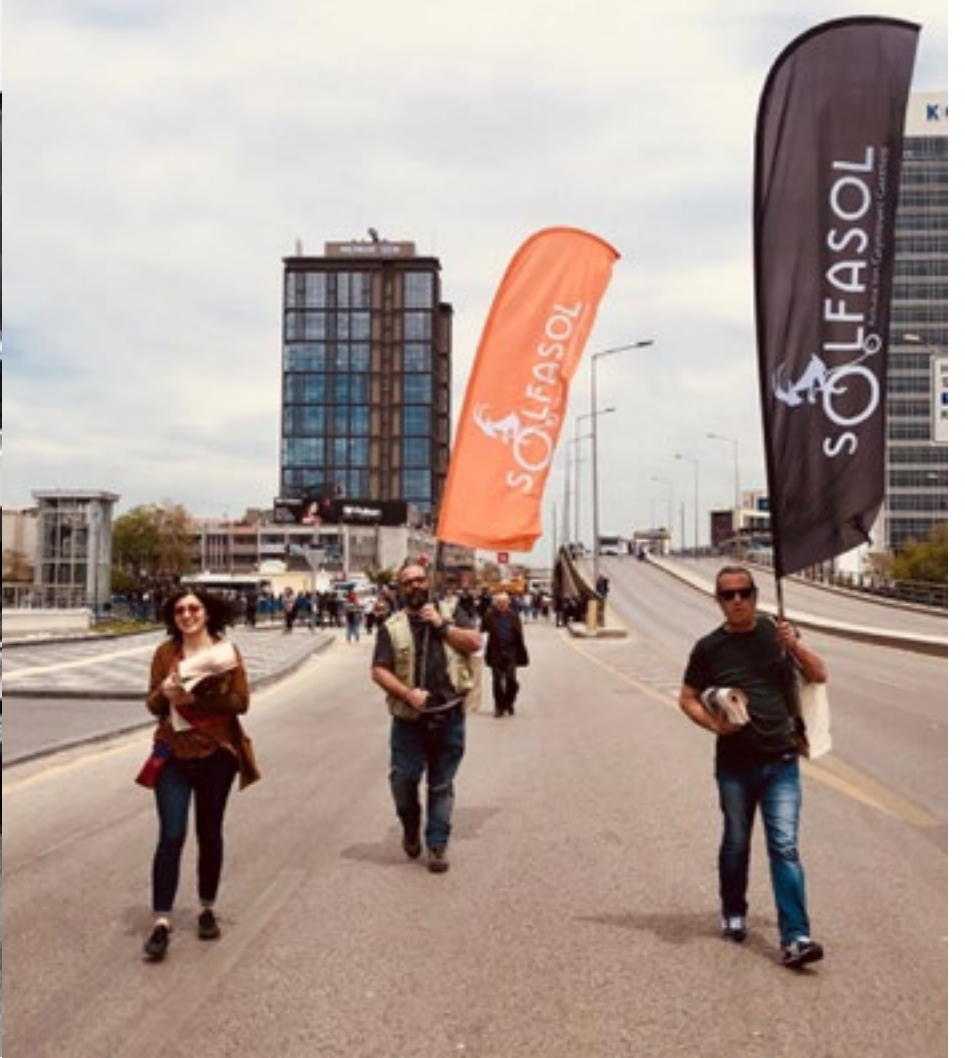
Likya Arcak (9 yaşında)



Değerli emeklerinden ve kimsenin umursamadığı müzisyenlerle bir dayanışma ortamı oluşturduğundan dolayı Solfasol gazetesine teşekkür eder, 10. yılını kutlar, nicelerini dileriz.

## Tüm emekçilerin 1 Mayıs'ı kutlu olsun!

Berker Saraç (Midnight Rambler)



1 Mayıs 2015

Fotoğraf: Serhat Şatır

1 Mayıs 2019

Fotoğraf: Ceren İskit



# DAYANIŞMA

Ankara'yı ya İstanbul'la ya İzmir'le kıyaslarlar sıklıkla... Ya denizi yoktur ya eğlencesi azdır... Gridir, resmidir, renksizdir, sıkıcıdır... Ankaralıları için şehri şehir yapan insandır. Kurduğu bağlar, yaşantıdır şehir şehir yapan.

## İnsanın yan yana durabildiği yerlerin kaçınılmaz olarak ortaya koyduğu şey ise üretimdir.

Ankara pek çok açıdan üretimin önünü açan bir şehir... Hem merkezinin tek oluşu hem ulaşım kolaylığı açısından. Üreten insana erişmek kolaydır burada, bilir, tanır insanlar birbirini.

Bu üretimin en güzel hallerinden biri de Solfasol... Gazetenin varoluş biçimini, kolektif yapısını en iyi şekilde özetleyen içinde bulunduğumuz pandemi dönemi oldu denilebilir. Üretimin artması bir yana dayanışmanın umut veren o gücünü gösterdi.

Zişan Kürüm



2014 senesi... Geziparkı coşkusu hala devam ederken, her sene yapılan (artık yapılamayan) Kaos GL'nin düzenlediği 17 Mayıs Homofobi Transfobi Karşıtı Yürüyüşünün de sonuna varmıştık ve Sakarya Meydanı'nda nihayet upuzun gökkuşağı bayrağını serip oturmuştuk.

Yazı ve Fotoğraf: Behiye Erinç Taş



Merhabalar, ben Mustafa İnanç Kanarya. Müzisyenim. Pandemi sürecinde en büyük yarayı her zaman olduğu gibi yine sanat kolları aldı. Bu süreç içerisinde bir çok kurumsal oluşumun, STK'ların, belediyelerin yapamadığını Solfasol Gazetesi yaptı. **Başta müzik ve tiyatro olmak üzere tüm sanat kollarına elinden geldiğince maddi manevi destek olmaya gayret etti.** Bu duyarlı davranışlarından ötürü kendilerine minnettar olduğumu dile getirmek ve herkesi bu dayanışmaya ortak olmaya, Solfasol Ankara yerel gazetesine üye olmaya, destek olmaya davet etmek istiyorum.

M. İnanç Kanarya

## Solfasol'de Olmak

Ben gazeteye ilk başladığım anda "bunu yapabilir miyim?" diye düşündüm. Ama sonra başaracağıma inandım. Zaman geçtikçe gazeteden keyif almaya başladım. Her hafta cumartesi günü saat 17:00'de gazete toplantısına katılıyorum. Yazılarımdan da memnunum. "Neden?" dersiniz, çok yazıyorum ve aklıma gelenleri kâğıda döküyorum. Bundan sonra da yazılarımin ve duygularımin daha iyi olacağını düşünüyorum.

İlgın İklim Eren (8 yaşında)



Fotoğraf: Serhat Şatır



Solfasol, Adanalı engelli çocuklar için Ankara'da yaptığımız açlık grevi eyleminde sesimiz oldu.

## Solfasol Ankaralı olmayanın da yanında!

Celal Karadoğan

Eylül 2018, Ankara

## Söyle Cemo

Gördün mü Cemo  
çerden çöpten adamlar  
durmadan tükürüyorlar  
pankart gezdirdiğimiz sokaklara  
Köpeklere koyun koyuna yatan o çocuk  
iğrenerek bakıyor sokağa  
köpeklere bakacak birini bulsa  
çekip gidecek buralardan

Gördün mü Cemo  
mantolama yaptılar  
slogan yazdığımız duvarlara  
eksildi güneşimiz  
buz tuttu şehir  
Tuza yatırsak dilimizi  
çözülür mü ağzımızdaki kelimeler

Gördün mü Cemo  
sokakları inlettığımız marşlar  
can çekişiyor içi geçmiş bir devrimcinin ağzında  
Darası ağır basıyor içini doldurduğumuz günün  
ceplerimiz bomboş dönüyoruz eve

Gördün mü Cemo  
pasta gelince askıya çıkarıyorlar  
masada kalan ekmekleri  
Adı değişse de günlerin  
değişmiyor yoksulluğun adresi  
herkesi doyuran ellerimiz  
bize gelince kör

Sen okumuş adamsın Cemo, bilirsin  
nasıl çıkacağız bu işin içinden  
nereye kuralım barikatı

Ejder Demir



# ENGÜRÜ

## Ankara, Ne Zaman?

Roma'nın en önemli eyaletlerinden Ankyra'yı ele geçiren Sasaniler, çok kısa sürede şehre üzüm anlamına gelen Engürü adını verdi. Şehir adlarının tarihte aynı kelimenin dönüşerek ilerlediğini düşünenler yanılıyor. Selçuklulardan önce konulan Anadolu'daki pek çok Farsça ad, bu dönemden miras kalmıştır. Anadolu'nun her köşesinde yetişebilen en önemli tarım ürünü olan üzümün olgunlaştığı döneme, Süryaniler üzüm anlamına gelen Eylül adını vermiştir. Şehrin adı Osmanlı belgelerinden Evliya Çelebi'nin seyahatnamesine kadar pek çok kayıta ve yüz yıllardır halk arasında Engürü olarak kullanılmıştır. Ankara, 1920'li yıllarda Engürü'nün değiştirilmiş halidir. "Bağlarıyla ve üzümüyle meşhur Engürü şehrinin zamanı, ne zaman?" diye soranlara, hiç tereddüt etmeden "Eylül ayıdır." diyebilirsiniz.

İhsan Seddar Kaynar

## Tepe

Nedense içinde tepe olan, nehirler akan ve hatta yamacında dağ yükselen kentleri çok severim.  
Ankara'nın da böyle iki üç tepesi var. Aşağıda aktarılanlar buna dair.

...

Tepe önce bomboştu. Nedense imar planı dışında kalmıştı. Bu haliyle de çok mu çok şirindi. Önce marjinal gruplar geldiler. Tepeyi parselleyip gecekondularla doldurdular. Çoğu kırsal kökenli olduğu için evlerinin etrafına ağaç, ot ektiler. Kümes yapanlar bile oldu. Onlar bunu yapınca börtü böcek de kendiliğinden geldi. Tepe daha ne olduğunu anlamadan kent içinde bir başka şekilde durduğunun farkına vardı. Olsun yine de tepeydi. Tepe gibi algılanıyordu.

...

Gel zaman, git zaman kent değişmeye başladı. Gecekondular dönüştürülecekti. Neye? Beton yığını apartmanlara. Gecekondular apartmana çıkmanın, yapsatçılar para kazanmanın ve yerel yönetimler de oy kazanmanın heyecanını yaşarken tepe tedirgindi. Çünkü tepe aslında küçük ölçekteydi. Kaldı ki giderek büyüyen kent içinde daha bir küçülmüştü. Şimdi sırtına o on katlı apartmanları bindirseler kaybolup gidecekti. O tahammül edemediği gecekondular bile bu dev bloklara göre daha minimal, daha tanımlıydı.

...

Tepe yok olup gitmişti. Apartman blokları yan taraftaki bloklara karışan ortak bir silüet yaratmışlardı. Şimdi tepe algılanmaz olmuştu. En çok zoruna giden, burnunun dibine kadar sokulan güvercinlerin son anda onu farkedip "A Tepe sen burada mıydın?" demeleriydi. Tepe yaşarken ölmüştü. O koca kent büyüüp gelişirken, geleceği ile ilgili çok daha anlamlı hayalleri vardı. Oysa şimdi yok olup gitmişti.

K. Mükremin Barut



Fotoğraf: Barış Kaygısız

Kimsenin şımartmadığı bir şehirdir Ankara. Pek az şiir, pek az roman ve pek az filme aşkla konu edilmiştir. Bu yüzden de şımartmayı hiç bilmez. Ankara'yı tanımlamak için bir kelime seç deseler, Ankara "olmayandır" derdim. İstanbul olmayan, İzmir olmayan, deniz olmayan, kum ya da martı olmayan, kimsenin gerçek manada memleketi olmayan bir şehir... Hatta yeterince şehir bile olmayan bir şehir. Bu yüzden de sık sık bir bozkır kasabası olarak latife edilir kendisine. Oysa güzelim parklarıyla Ankara, "bozkır" olmadığı gibi kasaba filan da değildir. Ankara bütün bu olmayanlardan kendini sıyırmak için çiçeklere ve sokaklar boyunca sağlı sollu uzayıp giden ağaçlara bel bağlar. Dayanıklı at kestaneleri yanında, leylakları, erguvanları ve şimdilerde mavi çamları ile Japon kirazları vardır... Kızılay'da, Tunalı'da, Sakarya'da akıp duran insan denizi vardır bir de... Olmayışlardan ve bu kusurlu karmaşadan bir Ankara sevdası da doğar ve içinize kök salar.

## Ankara bir "yürüyüşler" şehridir. Ankaralılar yürür. Kilometrelerce...

Ağaçlar ve parlak ışıklı bir gök altında, sonbahar yaprakları altında, kar altında... Umutla ve inatla.

Sevilay Çelenk



## Biz Ankaralı Olmak, Bahçelievlerli Olmak yönüyle bu metni yazıyoruz...

Semtimizin başlangıcı Bahçeli Evler Yapı Kooperatifi'nin kuruluşunun 86. yılında Bahçelievlerli olmak bazı değerlerini kaybetmek ve bunlara karşı çıkmakla geçti.

Zamanında yeteri kadar sahip çıkılmadığı ve mücadele edilemediği için semtimiz birçok değerini yitiriyor. Bahçelievlerli olmak;

- Her gün gördüğümüz cadde ve sokaklarımızın, parklarımızın, okullarımızın adlarının değişmesi demek,
- Semtimize bir çiçek bile dikmeyenlerin güzelim ağaçlarımızı kesmesi demek,
- Kuşların ve çocukların cıvıltısının yerini araba gürültüsünün alması demek,
- Ülkemize binlerce sanatçı kazandırmış Hacettepe Konservatuarını kaybetmek demek,
- Ülkemizin ilk Turizm ve Otelcilik Okulu olan Ankara Anadolu Otelcilik ve Turizm Meslek Lisesinin yıkılması demek,
- Semtimize değer katan mekânların birer birer kapanması demek,
- Yaşayanların 10 katı insanın gün içinde semtinizde dolaşması, evinizin önüne arabasını park etmesi demek,
- Oto galerilerin, reklam panolarının kaldırılmalarını, yollarımızı işgal etmesi demek,
- Binlerce komşumuzun yaşanan değişimden, zorlu ekonomik koşullarda ve ülkemizin içinden geçtiği karanlık zamanlarda kalplerini Bahçelievler'de bırakıp, yeni kurulan semtlere, başka şehirlere taşınması demek,
- Geride kalan bizler ve aramıza yeni katılanlarla birlikte eski semt ruhunu, kültürünü tekrar oluşturmamız gerektiğine inanmak demek...

Bugün bizleri anılarımızdaki semt ruhu ile mevcut öz değerlerimizi birleştirerek; Bahçelievler yarını için daha fazla sorumluluk almayı ve çalışmayı, semtimizin doğasını ve kültürünü korumayı bir zorunluluk olarak ortaya çıkarmıştır.

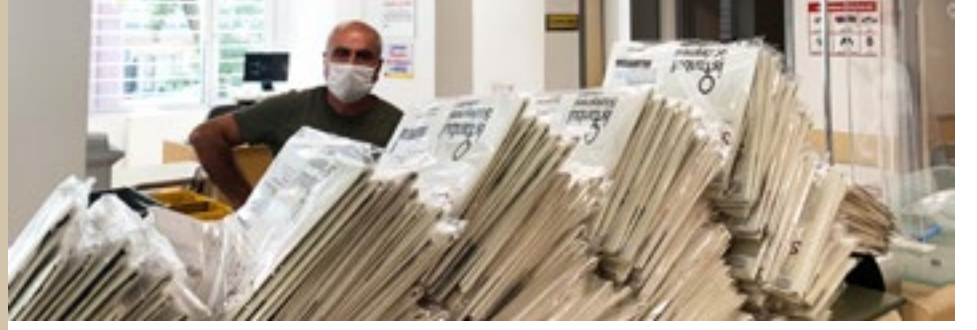
100. yılına yaklaştığımız Cumhuriyet tarihinde, Bahçelievler gibi kendini ilk günkü gibi muhafaza etmeye çalışan; ne kadar değişime uğrasa da ortak değerleri için mücadele eden çok az semt kaldı.

Atatürk Bahçelievler'in komşusudur, onun kabrini, hatırasını semtimizin yetiştirdiği nice bilim insanı, sanatçı, emekçinin bize devrettiği bir nöbeti devam ettirmek, bu semti korumak, yaşatmak bizim asli görevimizdir.

Bahçelievler mutlaka değerleriyle korunmalı, gelecek kuşaklara örnek olmalıdır. Çünkü Bahçelievler, Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyetine bıraktığı korunması gereken bir mirastır.

Bahçelievler Derneği olarak üyelerimiz ve paydaşlarımız ile bu mirası korumak ve geliştirmek için sevgimizi, tecrübelerimizi, bilgimizi ve mutluluklarımızı paylaşarak çoğaltacak, anılarımızdaki hüznü hep birlikte, birbirimize olan inanç ve güvenle ulaştığımız başarılar ile neşeye dönüştüreceğiz.

Şevket Özgün (Bahçelievler Derneği, Dernek Sözcüsü)



## Ankara'da doğdum. Büyüdüm onunla...

Ankara'da öğrendim. Okuma yazmayı sözcüklerle çözdüm. Büyük yazılan bir baş harfin böbürlenışı yoktu yaşadığım başkentte... İlk imzalı kitabım, bilge bir babanın odasındandı, İlhanlıhan Kitabevinde.

Ankara'da sevdim. Sade ve gösterişsiz olanın gönül alıcılığını... Taşı, bozkırı. Denizi aramadım gökyüzünde.

Ankara'da anladım. Meğer kara, çocukken utandığım bitişik kaşlarımış. Bürokrasinin kara binaları ağarıyormuş kentin belleğine kazınmış sokak isimleriyle ve sokaklarda dolanan tanıdık gülen gözlerle...

Ankara'da güvendim. Yaşadım terk edip geri dönenleri yeniden kucaklamayı, dayanmayı, dayanışmayı ve çoğalıp çoğaltmayı da... Ankara'da karıştı, rakı masalarının kahkahadan bir kedere dönmeye meyilli sesleri, havadaki hanımeli kokusuna...

Ankara'da şarkı söyledim, Ankara'da şaşırdım, Ankara'da yitirdim, Ankara'da unuttum, Ankara'da düştüm, Ankara'da düşledim, Ankara'da kaçtım, Ankara'ya kaçtım ve hep Ankara'da buldum kendimi en sonunda...

Türküler Erdost

Solfasol Gazetesi ile tanışıklığım 7-8 yıl öncesine dayanıyor. Yeni sayıları çalıştığım mekâna dağıtılır ve bu her ay, gününü heyecanla beklediğim bir olay olurdu. Şimdi 10. yıllarını kutluyor olduklarını duymak şahane! Bana düşünceliliği, samimiyeti, bir aradılığı, 'Ankaralı' olmayı hatırlatıyorlar.

## Hep var olsunlar!

Seda Savaş



Fotoğraf: Barış Kaygısız



# ANKARA

## Ankara çoğu kişilerce “gelip geçici” bir kent, Cumhuriyet’in bir sivil “garnizon” kenti olarak görülmüştür.

Ayrıca 1920 öncesi yaşananların uzunca bir süre yok sayılması da, Ankara kent belleğini çoraklaştırmıştır.

Her “iktidar” iddiası, kaçınılmaz olarak yaşamı ve yaşanılan kenti yeniden kurgulayacaktır. Yeni öncelikler eskileri, hatta bugün yaşananları bile “unutturuyor”. Sıradanlaşan “vasatlık” işine gelmeyi görmezden geliyor.

Aydın sorumluluğu bu “unutkanlığı” gidermeyi, görmezden gelineni görünür, bilinir kılmayı gerektiriyor. Kenti, sadece fiziksel çevresi, elle tutulur izleriyle değil, maddi olmayan izleriyle de yaşatma sorumluluğumuz var.

Solfasol, bu sorumluluğu yerine getiriyor ve bugün 100. sayısına ulaştı. Emeği geçen, görevi kararlılıkla sürdüren bütün dostları kutluyorum. Nice yeni sayılara...

Arif Şentek

## Sevmek bağ kurmaktır

İnsan bir yeri neden sever? Uzağında kaldığında evini, düzenini, arkadaşlıklarını neden özler? En başta kendine uygun olduğu, kendi ediminde rahat ettiği, kendi hoşlandıklarına kolay eriştiği için. Hep kendi deyip durduğuma göre, bir yeri sevmek ile benlik arasında bir bağ olmalı. O yer, benliğe etki ederken, benlik de o yerin özelliğine, çorbada tuz örneği katkı yapmalı. Bir bağ, eğer yetkinse, iki varlığı ilişkiye sokar ya, işte öyle. Tohumla toprağın bağı gibi. Demek o yer Ankara ise, sevilmesi için, bir Ankaralı benliğini biçimlendirdiği kadar, o benlik de Ankarasına kendi çapında bir şeyler katıyor olmalı. Karakteri olan, yani dar kalıplara sıkıştırılmış, gözü kara, birbirini tekrarlayan çıkar hesaplarıyla değil, kendi özgünlüğü çerçevesinde oluşmuş bir yer. Öyle olsun ki, benliklerle özel, benzersiz bağlar kursun isterim Ankara. Öte yandan, her benliğin özgür sözü o yerde değer taşıyın, söze kulak asılsın. Öyle de olsun ki, katkının yarattığı bağlar ile anılsın isterim Ankara. Gel de sevme işte o zaman.

Sinan Kayalığıl



Fotoğraflar: Sema Alpan Atamer

Yaşamayan anlamakta zorluk çeker Ankara güzelliklerini. İçin için “ne anlıyorlar ki bu çirkin binalardan, kupkuru kentten? Bir denizi bile yok. Bırakın denizi, içinden geçen bir nehir bile yok ortada” derler Ankara’ya dair yazılan çizilenler için. Bir parça solumak o tozu, birkaç adım atmak sokaklarında, insanlarıyla dost olmak... Belki de bir köşede simidinden yemek gerek Ankara’nın...

Hemen öyle bakmakla göz boyamaz bu kent. Çirkinliklerini örtbas etmeye de kalkmaz fazlaca. Mağrurdur, biraz da mağdur... şatafattan hoşlanmaz, abartıdan kaçır mümkün olduğu kadar...

## Denizi yoktur ama dostluğu pek hoştur.

Dost deyince Ankaralının dostluğu onu tanımanızda önemli bir basamaktır.

Solfasol de bir dost sayılmaz mı sizce?

Bu kentin ayrıntılardaki güzelliklerini sayfalarında saklayan Solfasol; sakın, güvenilir, biraz da gizemli bir dost gibidir.

Aykut Alyanak

## Maviden Karaya Ankara

Ankara, ben onu ne kadar sevmeye çalışsam da, bahar aylarında bile beni karıyla, kışıyla karşılayan bir soğuk şehir aslında, içinde sevdiğim olmasa. Elbette sorun biraz da bende. Ne vakit denizden uzaklaşmaya başlasam koordinatlarımı kaybeder, başka bir zamanda hissederim kendimi. İlk seyahatim de böyleydi Ankara’ya. Mavi trenle uzun bir gece yolculuğu... Tünelden ODTÜ’ye çıkmıştım neyse ki. Ablam, Ankaralı dostlarım, ODTÜ’de Bahar Şenlikleri çok da güzeldi aslında. Yakın zamanlarda Yahudi Mahallesi’ni her ne kadar Akın Ataz rehberliğinde gezme şansını bulsam da, bu kez o güzelliğin, tarihin, cumbalı ve sofalı evlerin kokusunda kayboldum. Sonra Kale, Hamamönü, Papazın Bağı, Tunalı, çocukların Kuğulu Park neşesi ve nefis AOÇ dondurması... İstanbul’a dönmeden önce son dost toplantıları. Ah bir de kar yağmasa baharlarıma, nasıl da güzelsin Ankara!

Ayşe Defne Çavlin





## Bağlar

Sanırım, Ankara bağ kurmak, Ankaralılık da bu bağın köklerini arama yolculuğu benim için. Arkadaşlarla, sokaklarla, mekanlarla, parklarla ve herkesin öylece önünden geçip gittiği bir ağaçla, dahası hiç ama hiç farkında olmadan annemle... Henüz küçük bir kızken annemin Ankara anılarını dinlerdim ağız bir karış açık, Ulus'taki evlerini, sonra Kennedy Caddesin'e taşınma hikayelerini. Annem, Ulus'tan Kennedy'e taşınmayı kentten köye taşınmak gibi anlatırdı mesela. Geldiklerinde, yollarında tavukların dolaştığını gördüğünü anlatırdı hayretle, "Tıpkı Viranşehir gibiydi!" derdi Tunalı için. Hala sevgililer parkı dediği Botanik Parktaki anıları da son derece hayret vericiydi annem için, zira öpüşen iki insanı, gündüz gözü, hem de herkesin gözü önünde orada görmüştü ilk. Gazinoları tabii ki, Gençlik Parkı'nın şaşalı zamanları... TRT'de yılbaşı programını izlerken çıkan her ünlüye, göğsünü kabarta kabarta, "Ben bunu en iyi zamanlarında Gençlik parkında canlı dinledim." derdi. Ve ben küçücük bir kız çocuğu, küçük bir kasabada, bu kasabanın dışına gideceğim günlerin hayalini kurarken annemin gençliğine yolculuk yapar, onun hayatını yaşadım hayallerimde. Bu hayali çok derinlere gömdüğümü Ankara'ya geldikten çok ama çok sonra idrak ettim, o derine gömülü olan hayalin hayatımı belirlediğini de. Her ne kadar, birçok kız çocuğu gibi, esas bağı babamla kurulduğum yanılgısıyla hayatıma yön verdimsem de, idrakine vardığım Ankaralılık, bu bağın bir diğer ucunun annemde olduğunu gösterdi bana.

Nevin Yıldız

## Beni kimse beklemiyordu

Küçücük bir kasabadan yola çıkıp İstanbul'un üstünden atlayarak Ankara'ya düştüğümde yıllardan 1970 kışıydı. Şehre kar ve kurum yağıyordu. Kaldırımlar haftalardır kalkmayan siyah buzla kaplıydı. Bu benim gördüğüm ilk büyük şehirdi. Ertesi gün "gökdelen görmek için" Kızılay'a koştum. Başımı kaldırınca gözlerim kamaştı. Ön cephesini süsleyen heykeli hayranlık ve gururla seyrettim. Sonra korkarak içeri girdim. Elimi sürmeden kapılar açılıyordu önümde. Hayatımda ilk defa yürüyen merdivene bindim, bir aşağı bir yukarı, sanki lunaparktaymışım gibi eğleniyordum. Asansöre bindim, o kadar hızlıydı ki başım döndü. Aşağı baktım; postanenin önünde bekleyen birbirinden güzel kızlar, ikide bir saatlerine bakıyorlardı, delikanlılar gergin bir halde sigara üstüne sigara yakıyordu. İndim aralarına katıldım ama beni kimse beklemiyordu.

Ümit Bayazoğlu

## Ankara'da Ne Var?

- Ankara'da çocukluk anıları var,
  - Ankara'da kar var,
  - Baharı müjdeleyen serçeler var,
  - Kestane ağaçları var,
  - Ankara'da dostluk var,
  - Güven var,
  - Ankara'da düşünsel üretim var,
  - Ankara'da düzenli sokaklar var,
  - Ankara'da bozkır var, buğday var,
  - Ankara'da Anadolu Medeniyetleri ve Müzesi var,
  - Cumhuriyet'in ilk meclisi var,
  - Ankara'da Sakarya caddesi var,
  - Ankara'da kitapçılar var, önlerinde oturup sohbet eden üniversiteliler var,
  - İyi şeyler yapmaya çalışan insanlar var,
  - Ankara'da SOLFASOL var.
- Yaşasın Solfasol, yaşasın 10. yılı ve 100. sayısı...

Aslı Baysuğ



Fotoğraf: Barış Kaygısız



# AŞK

## Sıradan bir gün

1991. Üniversite öğrencisiyim. Belediye başkanı Murat Karayalçın. O günleri düşününce nedense ılık, yerlerin ıslak olduğu bir sonbahar günü gelir aklıma.

Dersten çıkıp, Beşevler'den Kızılay'a yürüyorum. Kumrular Sokak'taki Toprak Mahsülleri Ofisi'nde mercimek çorbası içiyorum. Karton bardaktaki ucuz ama lezzetli çorba içimi ısıtıyor. Buradaki ürünlerden mercimeğe bulaşmamış olan yok; mercimekli içli köfte, mercimekli talaş böreği... Hükümetin mercimek fazlasını eritmek için, "yeşil kıyma!" palavrasını sıkıldığı yıllar. Küçükesat otobüsüne biniyorum. Sepetten, belediyenin çıkardığı dergiyi alıyorum. Koltuğa kurulduğumda gözüm Batı Sineması'nın bulunduğu binaya kayıyor: Katlardaki irili ufaklı dil kursu tabelaları memleketin İngilizceyle bitmeyen imtihanı gibi seviye seviye sıralanmış. Otobüs hareket ettiğinde başımı dergime gömüyorum.

Emrah Polat

## Ankara'nın keçisi var,

armudu var, balı var, kedisi var, tavşanı var, çiğdemi var, Kalesi var, Roma Hamamı var, Augustus Tapınağı var, Ankara Tiyatrosu var, ahileri var, seğmenleri var, başkentliği var, Meclisi var, Ankaralıları var, Anıtkabiri var, Atatürk'ü var ve hep var olacak...

Ali Akın Akyol

## Akasyaları bu kentte tanıdım.

Bilmem herkese aynı duyguları verir mi? Ben dinginlik bulurum akasya kokusunda. Kökleri derinlerde olduğu, yere sağlam bastığı için huzur ve güven verir bana. 43 yıl önce Ankara'ya geldiğimde ilk farketmiş kokuydu akasyalar. Tedirginliğimi atmamı sağladılar.

Bir ben değilimdir herhalde kentleri kokularıyla özdeşleştiren, kokularıyla belleğine kazıyan. Ankara'nın kokular denizine akasyalarla açıldım, sonra diğer kokularını tanıdım. İnsanlarına, kalabalıklarına, yollarına, parklarına ve de kuytularına böyle böyle alıştım, yer açtım.

Burun sızlatan, kendinden uzaklaştıran bir kokusu yok bu kentin. Aksine...

Baharını da yaşadım kışını da. Sevindiğim de oldu, üzüldüğüm de. Başarılarım da yenilgilerim de. Şurası kesin, bu kent beni sardı sarmaladı, korudu, büyüttü. Çocukluk özlemlerini burada gerçekleştirdim, gazeteci oldum. Haber peşinde koştum, kitaplar yazdım. Üretmemi sağlayan da öğrenmem, zenginleşmem, en önemlisi de kendim olmamdı.

Bunca zaman sonra artık gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Ben bu kenti seviyorum. Alışmanın ötesine geçtim, seviyorum. Caddelerinde dolaşırken kendimi yuvamda hissediyorum. Hadi o bildik latifeye dokunarak ifade edeyim: Ankara'ya dönüşler, beni İstanbul'a gidişlerden daha çok mutlu ediyor. Cumhuriyet çocuğuydum, bir de bozkır insanı oldum galiba...

Faruk Bildirici



1 Mayıs 2019

Fotoğraf: Ceren İskit

## Ankara'yı Ben Çok Sonra Sevmeye Başladım

Gerçekçi olmam gerekirse Ankara'da doğup büyüdüğüm halde, Ankara benim için 2015-2016 sularında (sanat tarihi okumaya başladığım, Ankara'daki LGBTIQ ve Kadın STK'larla ilk iletişim kurmaya başladığım, Sosyalist Emekçi Partisi'nde örgütlendiğim ve Gazete Solfasol'le ilk ilişkilenemeye başladığım dönemlerle) anlam kazanmaya başladı. Sevmiyordum bu memleketi de birden neler değişmişti içimde? Olgunlaşmam gerekti diye düşünüyorum ve İstanbul'a gidip orada okul okuyup, bir süre orada yaşayıp Ankara'dan İstanbul'a göç eden çoğu insandan dinlediğim gibi bu iki şehri karşılaştırmam gerekti kendi içimde. Sanat tarihi derslerinde gördüğüm "Ankara'nın binlerce yıllık uygarlık tarihi ve insanların yeni bir ülkenin kırık dökük bir şehri başkent yapma" çabalarını anlamaya çalışmak ve son olarak Gazete Solfasol'deki Ankara sevdalısı insanlar, arkadaşlarla çok güzel Ankara muhabbetleri, Ankara gezileri yapmak çok etkiledi beni. Nice mutlu yıllar, Gazete Solfasol 😊

Behiye Erinç Taş

## Kentin Anası

Ankara'nın Efsane Belediye Başkanı Vedat Dalokay bir röportajında "Ankara Kentinin Anasıyım" demiştir. Vedat Dalokay ismini her duyduğumda bu söz aklıma gelir.

Gerçekten de Belediye Başkanı, görev yaptığı kentin tek yetkilisi ve karar vericisidir. Yasal mevzuat açısından da böyle olması gerekir. Esasen gerek imar yasası gerekse 2863 sayılı kültür varlıklarını koruma yasası açısından da kentin sorumlusu Belediye Başkanı ve yönetimidir.

Halbuki bu günlerde Ankara'da kentle ilgili birçok konuda bunun tersini yaşıyoruz.

Cumhuriyet döneminin ilk Toplu Konut Alanı olan Saraçoğlu Mahallesinde, üstelik Kentsel Sit Alanında; Çevre ve Şehircilik Bakanlığı projeler yaparak kentin kültürel bölgesini ticari alana dönüştürmeye çalışmaktadır.

Yine Ankara'nın tarihi ve kültürel alanı olan Ulus Opera bölgesinde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı acele kamulaştırmalar yaparak ticari yapılar ve dükkanlar yapmaktadır.

Aynı duyumları Yahudi Mahallesi için de almaya başladık. Uzun bir dönem farklı kültürleri barındıran insanların iç içe yaşadığı Yahudi mahallesinde de Çevre ve Şehircilik Bakanlığının proje geliştirmeye başladığını duyuyoruz. Ankara için bu önemli tarihi ve kültürel alanlarda; Bakanlık projeler ve uygulamalar yaparken; Kentin esas karar vericisi olan, Vedat Dalokay'ın deyiimiyle Kentin Anası olan Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı nerededir? Bu projelerin neresindedir? Cevaplandırılması gereken soru budur?

Faruk Soydemir



Fotoğraf: Barış Kaygısız

## Bendeki Ankara...

Karlı, soğuk bir gün batımında şehrin meydanındaki otobüs durağında beklediğin otobüse binip semtine yol alırken, kolayca seni evine götüren durağanlık içinde, Yenimahalle'nin meşhur Çınar Fırınından aldığın sütlü ya da çekirdekli ekmek ile kaymakamlık binasının arasındaki yoldan devam edip, Çamlık Parkında mola verdiği zaman ellerini, ayaklarını, burnunu üşüten deli soğuğa rağmen, evinde olma hissi, Ankara'nın sahiplenici, kucaklayıcı tarafıdır. Oldukça gri bir çerçeve içinde tüm renkleri barındıran kocaman bir yüreği vardır. Yani, sen ne zaman Ankara'nın griliğini terk edip, pişman olup, geri dönersen dön; o her zaman seni içine alır, sahiplenir. Velhasıl, benim için Ankara, her defasında, ana kucağı demektir..

Nihan Çolak



Saracoğlu Mahallesi

Fotoğraf: Faruk Soydemir



# EMEK

## Ankara'da Bahar

Ankara'nın en çok sevdiğim mevsimleri baharları, hem ilk hem de son. Özellikle Beytepe ile ODTÜ kampüsü dolaylarında (ne yazık ki Ankara'da hala yeşil olmayı sürdüren az sayıda yerler buralar, ki onlar da giderek yok oluyorlar) yaşam mucizesinin ne kadar muhteşem olduğunu görmek mümkün. Nisan ortasından itibaren Haziran ortalarına kadar süren ilkbaharda, doğanın canlandığını, deyim yerindeyse "yeniden doğduğunu" görmek mümkün. Hele sözünü ettiğim bölgede, Mayıs ortası - Haziran başında insanı sarhoş eden badem ağaçlarının kokusunun insana yaşama sevinci vermediğini kim söyleyebilir? (Yine ne yazık ki, badem ağaçlarını da söküyorlar, yol yapmak için.) Sonbahar da, kuru ve sıcak geçen bir yazın altından doğanın kendine gelmeye başladığı, "ölümünden" önce son bir silkiniş gösterdiği bir dönem. Kimi zaman "bozkır" diye küçümşenen Ankara'nın doğası, organizma çeşitliliği bakımından, birçok yerden daha zengin; bu zenginliğin en çok farkına vardığımız dönem de bahar mevsimleri. Ankara'da bahar, insanın, doğanın yaratıcı gücünü, "kendi küllerinden" yeniden doğmasındaki mucizeyi fark etmesini, kendisini doğanın bir parçası olarak görmesini sağlar; bu yüzden de adeta paganlığa bir çağrı gibidir.

Hüseyin Özel



Fotoğraf: Duygu Toprak

## Kayıp kent

Kayıp kıta Atlantis'i ve öyküsünü sanırım herkes bilir. Kıta kayıp mıdır, efsane midir, bir amaç için uydurulmuş mudur bilmiyorum. Ama insanların hayatında kayıp bir kıta olarak Atlantis vardır. Var olması da iyi bir şeydir. Çünkü kayıp kıymetlidir. Hatta kayıp olana kadar kıymeti de pek bilinmez. Solfasol'a Ankara'yı yazacağım zaman aklıma geldi kayıp kıta Atlantis. Çünkü Ankara da kayıp bir Cumhuriyet kenti, medeniyet okulu. Kendini sokakları ile anlatma yeteneği olan bir kent kayıp olan. Bahçeli, Emek, Cebeci, Ulus, Gaziosmanpaşa hep başka başka şeyler anlatırdı Ankara ile ilgili size. Artık anlatamaz çünkü o kent yok, kayboldu, gerçekten var mıydı? Hayal meyal aynı Atlantis gibi hatırlanabilir belki. Var mıydı? Biz mi uydurduk ve efsaneleştirdik Ankara'yı? Sonuç olarak kayıp kent Ankara, aramıyoruz, anıyoruz, gördüğümüz yerde görmezlikten gelin, bunların eline bir kez daha geçmesin.

Sedat Bozkurt

Ankaralı olmanın anlamı ve Ankara'nın kent olarak taşıdığı anlam, doğduğum ve yaşamakta olduğum bir kent olmanın ötesine geçip, felsefi, sosyolojik, antropolojik, kültürel, arkeolojik ve coğrafi açılardan ilgimi hep üstüne çekmesidir. Bunun önemli nedeni ise hep değişim hedeflerinin odağında bir başkent olmasıdır.

**Anılarımın saklı olduğu sokaklar, parklar ve mekanlar, varlıklarının önemli özelliklerini kaybetmiş olsalar da belleğimde Ankaralı olma aidiyetine ait izler taşımaktalar.**

İlk aklıma geleni, Ankara'ya has özellik taşıyan Ankara Tiftik keşisinden üretilen Sof ile ilgili Ankara Kaleiçi'ndeki Koyun Pazarı, çocukluğumun en iç yakan mekanıdır. Dedemler Isparta'da dericilikle geçinirdi. Ankara'ya babam aracılığı ile deriler Koyun Pazarı'na getirilir, karşılığında Sof alınır ve Isparta'ya halı dokuma tezgahlarına gönderilirdi. Evin büyük çocuğu olarak babama bu işlerde hep severek yardımcı olurdum. 1960'lı yıllar sonrası buna benzer durumlarda Ankara'nın genel ticaret yaşamının azalması ve üretimlerin durma noktalarına gelmesinin, o yıllardan başlayan, Cumhuriyetimizin aydınlanma dönemlerine karşı süreci başlatan bir örneği olması nedeniyle ve Ankara aidiyetimin yerleşmesinde etkili olduğundan, Solfasol 10. yaşını, 100. sayısını kutlamak amacıyla paylaşıyorum. NİCE YILLARA, SOLFASOL.

Gülseren Oray





Havagazi Fabrikası

Fotoğraf: Selçuk Balamir



Ankara Kalesi

Fotoğraf: Barış Kaygısız

## Özgeçmiş

İlk diz yarası, sokaklarından birinde oldu. Boşnak Mahallesi'nde. İlk okul, Cebeci. İlk bisiklet kazası, Kurtuluş Parkı. İlk leblebi tozu, tren yolunu aşan tahta köprü'nün oradan alınan. İlk minare gölgesi, Dirim Sokak'ta bir masalda okunan. İlk haberimi yazdım AOÇ'de, ilk direniş yarası, bir 8 Mart'ta Sıhhiye'de. İlk kalp hoptaması Beytepe'de, yürek ağrısı Beşevler'de. İlk sigara Kızılay'da, yangın söndürme çalışmalarından hemen önce. İlk kaybetme korkusunu Tunalı'da yaşadım, sarhoş oluşumu Mülkiyeliler'de. Parasız çalıştım arkadaşımın dükkanında, Etlük'te. İlk gönüllü çalışmam Paris Caddesi, Kavaklıdere'de. Solfasol'de ilk kez bazlama yedim, Ulucanlar'da dedemin dükkanında ayakkabı tamir ettim. Ankara beni, ben de kendi kentimi böyle var ettim.

Sinem K. Baş



Solfasol ikinci el pazarı, Ekim 2019





# DEĞİŞİM

Ankara özlemdir bana. Uzaktır. Uzaktadır. Doğulan, büyüyen, ben olunan yerdir. Ama artık geçmiştir, geçmiştedir. Geri dönülemeyen, dönülse de bulunamayandır. Bulunsa da... Kim bilir...

Ütopya'dır Ankara. Olması istenen, ama olamayan, olunamayandır.

Kavuşması ipe çekilen, özlenendir. Ama her seferinde daha eksik, daha yoksun, daha buruk bulunandır.

Kavuşunca ondan kaçıp gitmek istenendir. Ama uçağın tekerleri yerden kesilir kesilmez yine özlenendir.

Tutsaklıktır Ankara; anılara, geçmişe, köklere. Ve tutsaktır; sana, bana, daha çok da ona, onlara.

**Yap-bozdur Ankara. Daha çok da boz.**

**Yoktur Ankara. Belleklerde bir leke, kulaklarda bir uğultu, anılarda bir yanılısamadır.**

Ankara şu an kirpiğimin ucundan yuvarlanıp düşendir.

Ahmet Çinici

Yazılar için son çağrı!

Talan - Rant - AVM

Dosya editörü ne diyor?

Gündem çocuk, mülteci, bisikletli.

Nasıl bir Ankara?

Atölye - forum - müzikal dayanışma

Matbaadan önce son kontrol!

AOÇ - İmrahor - Saraçoğlu

Yıkılmak, direnmek, kaybetmek

10 Ekim. Yüksel Caddesi. Esir heykeller.

Kimler paketleme desteği verebilir?

Sivil mimari, Su Perileri, Kavaklıdere Sineması

Yazarlar, çizerler, emeği geçenler,

okurlar, destekleyenler...

**Buradayız.**

**Baharı bekliyoruz.**

Nice on yaşlara, Solfasol!

Duygu Toprak



Büyük Ankara Oteli

Fotoğraf: Selçuk Balamir



Ankara Manzarası

Fotoğraf: Barış Kaygısız

Ben Fatma Rana Arıbaş. Yarım yüzyılı devirdin, diyorlar. Son derece önemli dönemlere tanıklık etmiş bir neslin çocuğuyum. Ankara doğumluyum. Çocukluğumda ve üniversite yıllarımda hayatım Ankara'da geçti. Sisli akşamları gördüm Ankara'da, Ulus'ta babamla yemek yediğimiz çarşısı, YKM mağazasından yıllarca alışveriş yapmamızı.

**Ankara benim için masumiyetin, modernitenin kenti idi.**

Şimdi çocukluğumun izleri olmasa da anılarım dokunulmayacak kadar özel. Hayatıma çok şey kattı. Ve şimdi Büyülü Fener'de Başka Sinema izlemek benim en büyük tutkum. Artık bu kentte Devrim toprağın altında olsa da Ankara'nın tüm Bahçelievler ve Emek 4. Cadde sokakları bizim gençliğimizin ayak izleri ile dolu. Görüyor musunuz?

Fatma Rana Arıbaş



Fotoğraf: Mehmet Onur Yılmaz

## Ankara Romantizmi

Ankara; dışarıdan bir gözün böylesine sevilmesini asla anlayamayacağı, yalnızca burada yaşayan ya da yaşamış birinin sevebileceği, sokakları denize değil insana dökülen, sosyal ilişkilerle ve "karşılaşmalarla" anlam kazanan, "nesini seviyorsun?" sorusunu çokça duyanların, inadına daha çok sevdiği bir kent. Ancak bu durum yersiz bir romantizmi de beraberinde getiriyor. Sosyal medyanın yarattığı yozlaşmayla günümüz Ankara'sının berbat görüntüleri anlamsız bir fanatizmin öznesi oluyor. Eskilerde daha güzeli yaşanmışken ve günümüzün şartlarında bunun da ötesini yaşamak mümkünken, şu anki Ankara'yı bir "kent" olarak sevmek, bence insanın kendine saygısızlık etmesidir. Dolayısıyla benim için Ankara, geçmişte kurulmuş bir hayalin daha iyi bir gelecekte mümkün olduğunu bilmek ve bu kenti öyle sevmektir.

Mehmet Ayvaz

## Ankara ve Kent Kültürü

Uygarlık tarihinde kent dediğimiz toplumsal organizasyon, değişik ve kesintisiz olarak önemli aşamalar geçirmiştir. Kent yaşamı toplumsal verilere, ilke ve kurallara bağlıdır. Kentleşme denildiğinde, dar anlamda, kent sayısının ve kentlerde yaşayan nüfusun artması anlatılır. Kentsel nüfus, doğumlarla ölümler arasındaki farkın doğumlar lehine olması sonucunda ve aynı zamanda köylerden ve kasabalardan gelenlerle, yani göçlerle artar. Kentleşmeyi yalnız bir nüfus hareketi olarak görmemek gerekir. Kentleşme olgusu bir toplumun ekonomik ve toplumsal yapısındaki değişimlerden doğar. Sanayileşmeye ve ekonomik gelişmeye bağlı olarak kent sayısının artması ile bugünkü kentlerin büyümesi sonucunu doğuran toplumsal yapısında, artan örgütlenme, işbölümü, ve uzmanlaşma yaratan, insan davranış ve ilişkilerinde kentlere özgü değişikliklere yol açan bir nüfus birikim süreci ve buna bağlı olarak kentleşmenin en önemli siyasi boyutlarından biri olan siyasi davranış değişikliklerini de barındırır.

Kent yaşamı toplumsal verilere ilke ve kurallara bağlıdır ve barınma, üretim, tüketim, iletişim, eğitim, sağlık, bilim ve kültürün bir organizasyonudur. Kentteki kitlelerin bir araya gelişi kenti bünyesinde barındırdığı organizasyonunun daha tutarlı, sağlıklı olması adına oluşturulmuş bir birlikteliktir. Hangi nedenle olursa olsun kentte var olanların, sonradan kente gelenlerin kent organizasyonunun toplumsal, etik, hukuk ve ticaret ilkelerine bağlı kalarak kendilerini var etmeleri temeldir. Çağımızın yaşama alanlarından ve odaklarından olan kent, bu nedenle politik ve

ideolojik etkenlerin dışında çoğulcu ve katılımcı bir yapıda ister istemez kendini var etmeye çalışır.

Kentte yaşayanlar, kent kitlesinden kopup kütselleştiklerinden; yani, aynı yön ve yöntem doğrultusunda bir araya gelerek kendini ifade etmeye başladıklarından, kent ve demokrasi kavramı siyasal ve politik olgulara ve alanlara damgasını vurmaya başlamıştır. Bu nedenle, kent içinde sivil inisiyatiflerden başlayarak, mesleki inisiyatifler, sendika ve demokratik kitle örgütleri özelden kentin, genelde ülkenin gelişimine etken olmaya başlamışlardır.

Son zamanlarda Başkent Ankara'da bütüncül bir plan çalışması yıllardır yapılmadığından ve parsel ölçeğinde ele alındığından ayrıcalıklı grupların isteklerini öne alan bir kentleşme yürütülmektedir. Bu durum mutlaka iktidarın zihniyetinden kaynaklanmaktadır. Başta Cumhuriyetle özdeşleşen yapılar olmak üzere Ankara'nın en değerli tarihsel varlıklarını Ulus Tarihi Kent Merkezini, Saraçoğlu Mahallesi, Kale ve çevresini alan içerisindeki tescilli kültür varlıkları ve tescile değer yapıların tahribatın önüne geçilemez bir durum oluşturmaktadır.

Yıllardır konuşulan, tartışılan ve gerçekleştirilmesi şart olan ve bir Başkent Nazım Planı ve birçok Avrupa Kentlerinde olan Başkent Yasasının hayata geçirilmesi umudunu yaşamak istiyorum.

Vedat Ağca



# ÖZGÜRLÜK

## Ankara Yeşili

İstanbul'un ihtişamlı güzelliğinden, Akdeniz'in, Ege'nin özgüveni yüksek kentlerinden, Karadeniz'in büyüleyici doğasından, Doğu'nun umulmadık yerde ve anda karşınıza sürprizler çıkaran mağrur kentlerinden çıkıp da yolu bir şekilde Ankara'ya düşenler için kışın gri, yazın sarı, sevimsiz görünür. Oysa Ankara yirmi yıldır daracık sokakların iki yanına dikiliveren ucube binalara, gökdelenlere rağmen, dokunduğu her şeyi kendine benzetmeye azmetmiş iktidarın onca saldırısına karşı direngen bir kenttir. Ankara yeşildir. Eski Ankara evlerinin arka bahçelerinde, kaldırım kenarlarında, orta refüjlerde, bozkırın hırçın iklimi ile baş ederken her bahar çiçeklerinin üzerine kar yağın, dolu vuran ağaçların gösterişsiz direngeliğidir benim için Ankara. Sessizce hışırdar yaprakları...

Ülkü Doğanay



Fotoğraf: Mehmet Onur Yılmaz

## Ahmed Arif'le Ankara'yı Dolaşmak "Bir akşamüstüdür şarabi"

Ahmed Arif'le Kızılay'dan çok geçtik...

Gündüz cıvı cıvı, gece ışıllı Kızılay Meydanı halkın meydanı olmaktan çoktan çıktı. Kızılay Meydanı halkın nabzının attığı değil sadece koşuşturduğu kavşak oldu.

Dünyanın hangi şehrine gitsem o şehrin yazarının, şairinin sokaklarında dolaşmak; onunla o iklimi, o ruhu yaşamak, o mekânda oturup ortamı saatlerce gözlerime almak, geleni gideni izlemek, sanatçının isminin yazdığı tabelalarla fotoğraf çekirmek, çoğalarak yaşama akmak isterim. Bilirim ki şairlerin yazdıklarında yaşadığı coğrafyanın, şehrin ruhu vardır.

Anılarımızın geçtiği mekânları anımsadım.

Anılarımız tazeliğini korusa da gittiğimiz mekânlar artık yok olmuş...

Kent kültürü olmayan belediye başkanı, anılarımızın mekânlarını, kentin simgelerini bir bir yok ederek gitmiş.

Ankara buluşmalarımızın onur konuğu Ahmed Arif'ti.

Onu dinlemek doyulmazdı. Dicle sakinliğinde akardı sözleri, dizeleri, o naif esprileri ve insana takılmaları: "Yaşar, Çankaya'da oturur ama kökü Altındağ'dadır."

Şairle gezmek Karanfil Sokak'ta başlamak gibi...

Karanfil sokağında bir camlı bahçe

Camlı bahçe içre bir çini saksı

Bir dal süzülür mavide

Al-al bir yangın şarkısı,

Bakmayın saksıda boy verdiğine

Kökü Altındağ'da, İncesu'dadır.

Ahmed Arif'in şiirlerindeki derelerin semt adı olarak kalışı içimi acıtıyor. Oysa bir su kanalının kente kattıklarını Avrupa şehirlerinde görmek olası...

Ankara yeniden sanatın başkenti olmak için direniyor...

Yaşar Seyman





Fotoğraf: Ada Çavlin Bozbeyoğlu-Aslı Baysuğ



Ulucanlar Cezaevi

Fotoğraf: Selçuk Balamir

## AN KARA

Yol çok mu uzun  
Ardın mı sürükleniyor yoksa  
Kasvetli pencereden geçti  
Kadın erkek çocuk demeden gün  
Siyah ellerinin dokunduğu ceplerin geçmedi  
Dilinde küçük bir kesme şekerle geçmedi ağzın  
Sadece kalbim olsa  
İnciniyor bir de Ankara

Dilşah Özdiñ



Ankara Kalesi

Fotoğraf: Selçuk Balamir



# KOLEKTİF

Kargocu 97. sayıyı getirdiğinde, 98. sayının redaksiyonu için gönüllüler arayan mesajı okuyordum. Biliyorum ki o sırada 99. sayı için çalışmalar zaten vardı, 100. sayı için de...

Bitmez tükenmez enerji, heyecan, üretme çabası ve müthiş dayanışma. Seksenine merdiven dayamışların bile katıldığı gençlik kervanı... Solfasol'de 60-70'lerde yaşadığımız coşkuyu hissetmek mümkün. Solfasol yalnızca bir gazete değil kesinlikle, bir sosyal paylaşma ortamı. Onun için bu denli coşkulu ve üretken, içine çekiyor üretmek isteyenleri.

Devlet suratlı, neşesiz, hemşehrisiz Ankara'da pozitif kurucu izleri ve yaşayan dinamikleri arayan Solfasol yeni yöntemlerin de arayıcısı oldu; okuttu, yazdırdı, gezdirdi, izletti, dinletti, bıkmadı, usanmadı.

**İyi ki vardın, varsın Solfasol; varol.**

Bülent Atamer



Yerel Yönetim Forumu, 2019

Adını dağ koymuşlardı ama herkesin gönlüne göre boyadığı küçük gecekonduyla, rengarenk bir tepeydi Altındağ. Çocukluğum Altındağ'da başladı, Solfasol'da, sebze bahçelerinin, derelerin tepelerin kenarında bir evde devam etti. Rengarenktir, duygu doludur benim Ankaram; 10 yaşına girmiş Solfasol gibi.

Neşem, kederim, görgüm, eşim dostum kadarsa, biraz da Solfasol kadar, Altındağ kadar. Daha okuma yazma bilmiyorken, çalışma hayatını oralarda söktük. Elma şekerinin, 25 kuruşluk susamlı simidin ev geçindirdiğini Atif Bey'de öğrendik.

Ulus, Rüzgarlı Sokak 10 dakika, oto sanayi 5 dakika, Gençlik Parkı 15 dakikaydı yürüyerek. İş yurdu gibiydi Altındağ.

Yırtmaya çalışanların, tutunmaya çabalayanların bir oda-bir mutfak lojmanıydı o tepe. Kısacık yokuşların, evlerin arasından aşağıdaki caddeye kıvrılarak inen sayısız merdivenin trafiği insandı. İşe gidiş kolay, dönüş yokuş yukarıydı.

Çalışıyor olmak, montunun öteki kolunu sokakta giyip, ayakkabısının arkasını işaret parmağıyla çekerek sekenlerin geç kalma korkusuydu. Ya sanayide tamirci, sitelerde marangoz ya Gençlik Parkı'nda garson ya da Rüzgarlı'da matbaacılık yaparak çocuk okutanların şansıydı o tepe.

**Ulus başkaydı, Çankaya bambaşka. İki otobüs durağıyla hayat değişirdi o yıllarda.** Çok zaman geçti üzerinden; üç durak ileri, dört durak geri derken, dünyamız değişti hepten. Ama posta kutumuz aynı: Solfasol. Sevdiklerimden, sevdiğim kentten haberler. Nice yıllar.

Erhan Karadağ

Solfasol benim vazgeçemeyeceğim gazete. Başımın tacı. Solfasol anılarımı tetikliyor. Solfasol ufkumu açıyor. Solfasol beni akıllandırıyor. Solfasol bana birikim ve donanım sağlıyor. Solfasol'e gönül verenler ne hoş insanlar. Solfasol'de ilk önce kadim dostum Akın Atauz'un yazılarını okuyorum; sonra da satır satır her şeyi. Eksiksiz. Solfasol'ün toplumcu bakış açısı ve siyasal duruşunu kendime çok yakın buluyorum.

**Solfasol'de yalnızca Ankara'nın tarihini, bugününü vb değil, sürdürülebilirlik, dayanışma gibi kavramları bulursunuz.**

"SOLFASOL'DE ŞEFFAFLIK" nasıl da iç açıcıdır; biriciktir. Solfasol'ün İnternet'teki halini basıp da okuyorum! Eee, yaş 73! Basılısı elime geçince, gene okuyorum; sonra başkalarına veriyorum.

Solfasol, ilk günden de çok güzeldi ama gittikçe güzelleşti, yetkinleşti. Hele de TV ve Çocuk gibi yenilikler nasıl da etkileyici.

Çok yaşa, dostlarınla sarılı yaşa, Solfasol.

İpek Gürkaynak





Ankara Güneşi

Heykel eskizi: Aykut Öz

BİZ 2 ANKARALILAR 4 HAK 6 ETMEDİĞİMİZ 8 ŞEKİLDE 10 YAŞIYORUZ! 12 ASLINDA 14 AKLIMIZ 16 DA 18 VAR 20 YÜREĞİMİZ 22 DE. 24 ACABA 26 "BİZ POTANSİYELİMİZ İÇİN" 30 NELER 32 YAPABİLİRİZ? 34 İLK ADIM 37 BİRBİRİMİZİ 39 FARK ETMEK 42 VE 44 ANLAMAK 46 İÇİN 48 DİNLEMEK 50 OLABİLİR 52 Mİ? 54 KOMŞULARIMIZ 56 VE 58 HEMŞERİLERİMİZ 60 İLE 62 İLGİ ALANLARI 65 VE 67 MUTLU OLMAK 70 İÇİN 72 İHTİYAÇLARI 74 VE 76 BİZİM 78 OLASI 80 KATKILARIMIZ 82 HAKKINDA 84 SOHBET ETMEK 87 VE 89 ONLARI 91 SOLFASOLE 93 ABONE ETMEK 96 İŞE 98 YARAR MI?

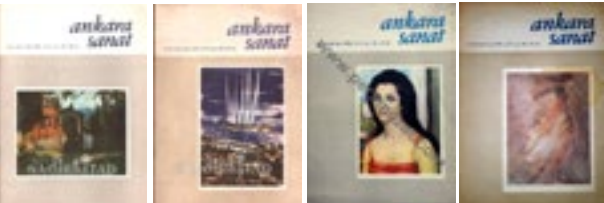
Mehmet C Peker

## Solfasol, Ankara Sanat ve Nüzhet İslimyeli

### Ressam

Önder Şenyapılı

Günümüzde, **Solfasol** Ankara'nın gayriresmi gazetesi ve 9 yıldır bizimle. Geçmişte Ankara'nın bir "sanat" dergisi vardı: **Ankara Sanat**. 22 yıl boyunca aralıksız yayımlandı. İlk sayısının basım yılı 1966; kurucusu ve yayıncısı ressam **Nüzhet İslimyeli** (1913-2005) idi.



**Solfasol** gazetesi ve **Ankara Sanat** dergisinin ortak özelliği birer özveri ürünü olmaları.

**Ankara Sanat**'ın henüz 4. yaşına basarken yani 1969 yılında ressam **Nurullah Berk** aşağıdaki görüşünü iletir yayımcıya:

"Ankara Sanat'ın gösterdiği devamlılığı tebrik etmek isterim. Üçüncü yılınızı doldurmuşsunuz. Tecrübeyle biliyorum ki, bu bir rekordur Türkiye için. 'Güzel Sanatlar', sonra bizim 'Ar', daha sonra yine bizim 'Yaşayan Sanat', 'Esi', son olarak 'Akademi', koskoca Güzel Sanatlar Akademisi'nin o güpgüzel ve lüks dergisi hepsi birer birer ölmeler mi? Bir dergi güzel sanatlara, resime, heykelle vermeye görsündü kendini. Ölümü mukadderdi.

Bu kaderi sizin 'Ankara Sanat'ınız kırmış görünüyor. Üç yıl dile kolay, kimbilir ne zorluklar atlattınız, bu üç yılı aşip bugüne gelmek için. Bu üç yıl derinize kusur bulanları susuturacak, kötümserlere gem vuracak, iyimserlere umut verecek bir prova devresidir."

**Nüzhet İslimyeli** yalnızca Ankara Sanat'ı 22 yıl (belki de daha uzun süre) yaşatma tansiyini

göstermekle yetinmemiş, dergi kapsamında ödüllü resim, yonut (heykel), grafik, fotoğraf, seramik, şiir yarışmaları da düzenlemiştir.



...

Her şeyin ötesinde **İslimyeli**'yi yaşadığı kente canlılık getiren, Ankara sanat yaşamını hareketlendiren, yayınlarıyla sanata katkıda bulunan, özellikle bir sanat dergisini 22 yıl özveriyle yaşatan biri olarak anmalıyım. Anmalıyız.

**Solfasol**'u yayımlayanların bir anlamda **İslimyeli**'nin anısını taze tuttıklarını düşünüyorum.



# Ankara'da Bisiklete Sevdalı Bir Kadın Olmak

## Kadın-Bisiklet-Özgürlük!

Burçin Tarhan ile Söyleşi

Röportaj: Lindanihan

**L: Sevgili Burçin merhaba. Solfasol Gazetesi 10. yılını kutlamaya hazırlanırken şehre odaklı çalışmalarına Solfasol.TV ile ortaklaşa tam gaz devam etmekte. Ankara'da bisikletli yaşam konusunda aynı hızda gönüllü çalışan bir aktivist olarak bize kısaca kendinden bahsedebilir misin?**

**BT: 1983 Ankara doğumluyum. 8 yıldır Büyükşehir Belediyesi Başkent Tiyatroları'nda drama ve tiyatro eğitimi vermekteyim. Bunun dışında 2013'den beri işe güce genellikle araç kullanmak yerine bisikletle gitmekteyim.**

**L: Ben şanslı olduğumuzu düşünsem de bizler de eşitliğin bozulduğu, "kadın" olduğumuz için eksik hissettirebildiğimiz durumlara maruz kalabiliyoruz. Buna rağmen dilediği gibi özgürce yaşamak adına savaş veren kadınlar. Bu noktada bisiklet senin için ne ifade ediyor?**

**BT: Ben çok iyi hissettim bisiklete binerken. Rahatlamış, huzurlu ve özgüvenli hissettim. Bu duygularla birlikte başka arkadaşlarımın, özellikle başka kadınların, bu duyguları yaşamalarını istedim. Benim gibi düşünen birkaç kadın arkadaş ile ne yapabileceğimizi düşünmeye başladık ve Pedallayan Kadınlar'ı kurduk.**

Bisiklet ortamının çok eril olması tetikleyici oldu. Örneğin tura katılıyorsunuz ve herkes erkek, kadınların birbiriyle konuşması, yaşantısı ve paylaşımları çok daha farklıyken, bir yerden sonra uzun süreli turların ardından siz de erkekleşmeye, onlar gibi davranmaya başladığınızı fark ediyor ve "Burada bir yanlışlık var!" diyorsunuz. "Ortam bu kadar eril olmamalı."



Mesela erkek ağırlıklı gruplarla turlara çıktığımızda genelde turu yavaşlatıyormuşsunuz da herkes seni bekliyormuş gibi bir düşünceye kapılıyorsunuz... Ama bu benim hızım, kendi normalim... Ya da bir yokuşu çıktığınızda herkes sizi tebrik ediyor. Ben kadın olarak özel bir şey başarmadım, diğerleri gibi yokuşu çıktım. Bu arada hanımlar siz siz olun erkekleri hız yapıp asla geçmeyin çok bozuluyorlar :)

Kısacası "Nerede bu kadınlar?" diyorsunuz. Kadınlar yok ortalıkta. Hepsi bir köşeye dağılmış, birbirine faydasız. Bir yerlerde kadınlar bisiklete biniyor, güçlü, kendine güvenen özverili kadınlar onlar. Birlikte olmadıkları için aynı şeyleri farklı yerlerde yaşıyorlar. Muhtemelen sen de başka alanlarda başka platformlarda yaşıyordun bunu.

**L: Yalnız kalmayı seven taraf olarak ses çıkartamıyorum ancak bahsettiğin kadınlığın gözüne sokulması ve eril dünyayı şehir içi turları olsun, grup gezintileri veya festivaller olsun bizzat yaşadığım için ben tekil veya çok az kişili tur yapma taraftarıyım.**

**BT: Evet. Söylem belli, biz 8 Mart sürüşlerimizde diyoruz ya "KADIN KADINDIR, ÇİÇEK BABANDIR!" Çünkü hakikaten erkekler için biz çiçeğiz, biz süsüz, mümkünse sorunsuzca "prenses" gibi en önde gitmeliyiz. Bu gerçek bir sorun, rahatsız oluyorum, oluyoruz ve diyoruz "Sizin istediğiniz gibi olmayacağız, kabul etmiyoruz!"**

**L: Bisikletin tarihine baktığımızda "şeytan icadı" denen bu muhteşem tasarım ürününün kadın özgürleşmesinde de büyük bir rol oynadığını görüyoruz. Bu noktada Pedallayan Kadınları, bugüne kadar neler başardığını, eylem nitelikli turları biraz konuşalım isterim.**

**BT: Bahsettiğim yerden çıkışla Pedallayan Kadınlar doğdu. O dönem Özge Can Arslan'ın tecavüzü ve öldürülmesi olayı gündeme oturmuştu ve biz de ilk toplu sürüş eylemimizi o zaman gerçekleştirdik. İlk turumuz karma bir turdu, kadın erkek birlikteydik. Zamanla etkinliklerimiz farklılaşmaya başladı, ilk 8 Mart turumuz 3-5 kişi ile yaptığımız bir turdu. Ardından Süslü Kadınlar Turu başladı. Bu etkinliğin bize şöyle**



bir faydası oldu: İnsanlar Pedallayan Kadınlar'ı tanımaya başladı. Süslü Kadınlar Turu dikkat çeken bir organizasyon ve biz süse vurgu yaparak "kadın her kılıkta, her koşulda dışarıda olabilir!" demek istedik. Bu etkinliğin bana da şöyle bir faydası oldu: Bisiklet camiasında sürekli tayt-şort-t-shirt giyip, erkeksi olmaya mecburmuşum gibi hissediyordum, dedim ki, bu böyle olmamalı. Ben istediğim gibi giyinip istediğim yere gidebilmeliyim.

**İlk turumuz karma bir turdu, kadın erkek birlikteydik. Zamanla etkinliklerimiz farklılaşmaya başladı, ilk 8 Mart turumuz 3-5 kişi ile yaptığımız bir turdu. Ardından Süslü Kadınlar Turu başladı. Bu etkinliğin bize şöyle bir faydası oldu: İnsanlar Pedallayan Kadınlar'ı tanımaya başladı.**

**L: Kadın olmanın üstünü bu kadar çizmemize sebep olan toplum baskısını ve yönetim biçimimizi düşününce bisikletle ulaşımı günlük kıyafetler, elbise veya etek gibi toplumda dikkat çeken kıyafetler ile yapmak çoğu kadının cesaret edemeyeceği bir konu. Nasıl başarıyorsun? Tepki alıyor musun, hemcinslerin tepki gösteriyor mu?**

**BT: Pedallayan Kadınlar grubumuzdan bir arkadaşımızın düğünü benim için kırılma noktası oldu. "Ben bu düğüne bisikletle gideceğim, üstelik elbise giyeceğim." dedim, düğün bu sonuçta. O gece bisikletle, elbiseli ve makyajlı, saçlarım açık**



yolda giderken "Acaba yalnız gitmemeli miyim, birisi eşlik mi etmeli, acaba bu yolda giderken başıma bir şey mi gelir?" diyerek sorguladığımı fark ettim. O an kendimden utandım. Ben nasıl bir toplumda yaşıyorum ki bir erkek takım elbisesini giyip, gayet korkusuz yolda bisikletini sürerken ben elbise giydiğim zaman korkuyorum? Bu nasıl bir haksızlıktır? Bunun üzerine yalnız gitmem gerektiğine karar verdim ve gittim de. Kimse bana yardım etmek zorunda değil ve mecbur da olmamalı. Gerekirse bu konuda örnek de teşkil etmeliyiz. Başkalarına da örnek olmak adına o günden beri inatla elbise ve topuklu ayakkabı ile bisiklet sürmeye başladım.

**Ankara'nın değişmekte olduğunu, bisiklet yollarına önem verildiğini, ulaşım kültürünün değişmesi gerektiğini ve değişimi birlikte çalışarak yapabileceğimizin altını çizerek projemi hazırladım.**

Kimseden negatif tepki almadım açıkçası ama erkeklerden tepkiler geliyor. Bir turda etek giymiştim. "Öyle rahat sürebiliyor musun?" diye soran oldu. Mesela hiç tanımadığım bir kadın bugün mesaj attı. "İşe bisikletle gidiyorum ve ben de elbise giyerek gitmek istiyorum ama nasıl? Tayt giysem çok bunaltıyor ve iş yerinde çıkartamıyorum. Siz ne yapıyorsunuz?" diyor. Benim de kendime göre "trick"lerim var. Nasıl anlatabayım... Ama işte kadınlar birbirini anlıyor. Örneğin üşümek için bazen tayt giyiyorum.



Belirli etek boyları çok kısa olmayıp diz altında olduğu zaman o kadar açılmıyor mesela. Elektrikli bisiklet kullandığımda çok zorlamadığım için kendimi eteklerim uçmuyor. Mesafe de çok önemli. Katlanır bisiklet elbiseli çok rahat sürülürken, dağ bisikleti baya rahatsız edici olabiliyor. Yaşayarak öğreniyoruz ama ben inadına yapıyorum.

Biliyorum ki kıyafetlerim yüzünden beni rahatsız edip sıkıştıracak trafikte bir sürü şoför var ama buna karşı durmalıyız. Korktuğumuzu gösterdiğimiz sürece daha çok üstümüze gelecekler.



**L: Kadın olmak motorsiklete binmeye başladığımda beni çok rahatsız ediyordu. Motoru aldık, iş yerime gideceğim ama "Ya kadın olduğumu anlayıp yolda sıkıştırırlarsa? Sorular ve korkular... İlk başta bol bol giyiniyor, saçım açılacak ve kadın olduğumu anlayacaklar diye kodlandığım korkularla stres oluyordum. Baktım ki kimse bir şey yapmıyor! Şimdi istediğim gibi giyinip, saçımı da açıyorum. Bunu bana kim öğretti, ne ara içime işledi bilemiyorum.**

**BT: Toplum öğretiyor işte. Çok net. Mesela 8 Mart'taki Kırmızı Turu. Kırmızı aslında öyle bir renk ki, kırmızı ruj sürdüğünde veya kırmızı oje sürdüğünde sana kötü kadın gözüyle bakarlar. Bunları da kırmak lazım. Ayrıca "Sana ne!" İsteddiğim gibi yaşarım. Dolayısı ile insanları dürtmek için biraz iddialı şeyler iyi oluyor.**

**L: Ankara Büyükşehir Belediyesi TV Youtube, Twitter hesapları ve ankara.com.tr kanalında Başkent'in Keyfini Sür programını hazırlayıp sunuyor ve bisiklet konuşuyorsun konuklarıyla. Nereden çıktı program fikri, nasıl gidiyor ve planların neler? Verilen bu emek sence yerel yönetimlerin bisikletli ulaşımına dikkat çekmekte faydalı oldu mu?**

**BT: 8 yıl zarfında her alanda hedefim bisiklet kültürünün aşılmasıydı. Sürekli ne yapabileceğimi sorgulayıp duruyordum. Örneğin pandemi döneminde bisiklet konulu bir çocuk oyunu yazmaya çalıştım. Henüz kurgu aşamasında ve diyaloglara geçirmedim. Ankara'ya döndüğümde tiyatrodaki canlı yayın etkinlikleri başladı, benim de görev almam gerekiyordu ama aklım hep bisikletle ilgiliydi. Arkadaşlarımla fikirlerimi alarak projelendirdim ve belediyeye sundum. Ankara'nın değişmekte olduğunu, bisiklet yollarına önem verildiğini, ulaşım kültürünün değişmesi gerektiğini ve değişimi birlikte çalışarak yapabileceğimizin altını çizerek projemi hazırladım. Onların da hoşuna gitti.**

Bisikletle ilgili bir girişimin kabul ve destek görmesi beni çok duygulandırdı. Sen de çok iyi biliyorsun, bundan 5 yıl önce 5000 imza ile gidip bir tane cevap bile alamadık. Bu anlamda destek görmek çok değerli. Kadın başıma değil de bir bisikletçi olarak yapmam gereken bir girişimdi. Planlamamı yaptım ve yola çıktım, biraz da yolda gelişti program. Ben 8 bölüm yazmıştım, 8. bölüm bittikten sonra (bugün 27. bölüm oldu) "Burçin Hanım, biz 3-4 bölümlük bir şey çıkar sanmıştık." dediler.

**L: Konu bitmez ki söz konusu bisiklet olunca 🙄**

**BT: Evet, ama işte o kadar bilmiyoruz ki bisiklete dair bu kadar çok konuşulacak konu olabileceğini. Çok farklı konular ve konuklarımız oldu. Seninle birlikte bisiklet ekipmanları üzerine bitmeyecek bir program yaptık. Japon dünya gezgini arkadaşımızı, EGO Projeler Müdürü Onur Bey'i konuk aldık. Eşpedal görme engelli arkadaşlarla beraber sürdürdüğümüz platform, Pedallayan Kadınlar ve diğer bisiklet grupları ve dahası bu sürede konuşumuz oldu.**

Özetle yapmak istediğim Ankara haritası çizildiğinde bisiklete dair ne varsa bu programda topluca bulunsun. Şöyle bir baktığımızda "Ankara'da bu insanlar gerçekten var ve bu konularda çalışmış, zihnini şu konulara odaklamış, böyle yerlerde turlar düzenlemiş bisiklete binmiş." densin, tam bir Bisiklet ve Ankara perspektifi çıksın. Bana ne zaman ki "Yeter artık bisiklet görmek istemiyoruz, bırak git" derlerse o zamana kadar program devam etsin istiyorum.

**L: Programında en son haberini yaptığımız Ankara'daki 2,5 km'lik bisiklet yolu ile ilgili EGO Projeler Müdürü Onur Alp Ünal ile görüştünüz. Birlikte bisiklet yolunun deneme sürüşünü yaptınız. Sence yerel yönetimler ve diğer kurumlar bisikleti şehir hayatına ve trafiğe entegre etmeyi başarabilecek mi?**

**BT: Program sırasında ve sonrasında konuyla ilgili benim algıladığım ve hissettiğim şey şuydu: Bir sürü bürokratik altyapısı olan bir süreç bu. Onur Bey diyor ki "9 etap yapılması planlanıyor. Biz 1. etabın rotasını çizebilmek için bilmem kaç tane kurumun onayını almak zorundayız. Bu kurumlar içinde onay vermeyenler de oluyor. Böyle durumlarda farklı rota önerileri ve çözümler ile tekrar hazırlanıp tekrar sunum yapmamız gerekiyor. Bu da bir sürü ayımıza denk geliyor ve bir sürü gecikmeye sebep oluyor." Bunun dışında aktardıklarından en üzücüsü ise buraya bisiklet yolu yapacağız dediğimizde mahallelinin istememesi.**

**L: Aktivizm demişken Hollanda çıkışlı Türkiye Ankara Bisiklet Elçisi olma konusunu anlatabilir misin?**

**BT: www.bycs.org diye bir internet sitesi var. Her şehre bir bisiklet elçisi atanıyor ve bu elçiler dünyanın birçok şehrinde online toplantılarla bir araya gelip neler yaptığımızı konuşuyor, birbirimize fikir veriyoruz. Örneğin Meksika'daki**



bisiklet elçilerinden biri bisiklet yarışını da kapsayan bir etkinlik düzenlemiş ve yaşadığı şehirde büyük farkındalık yaratmış. Ben benzerini yapmak istediğimde "Nasıl yapmalı, neler beni bekliyor?" gibi deneyimleri öğreniyorum. Hollanda temelli bu oluşumun asıl amacı ise kentleri %50 bisiklet şehirlerine dönüştürmek. Özetle minik minik bireyler bir araya gelip büyük işler başarmanın peşindeyiz.

**L: Diğer şehirler de organize olup ortak projeler oluşturmaya çalışıyor, bu konudaki gelişmeler nedir?**

BT: Çok çeşitli gruplar var, Bisikletli Yaşam Platformu kuruldu. Bisiklet gruplarından temsilcilere ulaşıldı ve aktif tartışmalar yürütülüyor. Örneğin bisikletli ölümleri konusunda, trafikte sıkıştırılmak gibi durumlarda ne yapabilir, kanuni açıdan nelerin değişmesine ön ayak olabiliriz gibi tartışmaların yürüdüğü, sosyal medyada da aktif olarak görünmeye başlamış bir grup. Bu iletişim ağı daha güçlü hareket etmeye olanak sağlıyor. Güvenliğimiz çok önemli, biz bisikletliler trafikte güvenliğimizi sağlayamazsak bisiklet şehirlerine dönüşemeyiz. Bu noktada kanuni altyapıların değişmesi lazım. Cezaların caydırıcı olması lazım.

Örneğin 19 yaşında cinayete kurban giden arkadaşımız Umut'un hayatına mal olan kişi şu anda serbest. Bu şu demek oluyor: Benim canım çok ucuz. Ben bisiklete binerken birisi çok rahat beni öldürebilir ve hiç ceza almadan elini kolunu sallayarak gezebilir. Bu konu çok önemli, bu yüzden her Pazar #UMUTASESOL diyerek dikkat çekmeye çalışıyoruz.

**L: Gelelim 8 Mart Pedallayan Kadınlar Turu'na.**



BT: Pedallayan Kadınlar olarak en büyük ivmemizi 8 Mart 2020 turumuzda sürüşümüzü kalabalık bir kadın grubu ile yaparak yakaladık. Yıllarca 30-40 kişilik bir grubu özel davet ile zar zor yakalıyorduk, bu yıl da aynısı oldu. Kadınları böyle bir etkinliğe katmak için başka bir şey yapmak gerekiyor. Sadece 8 Mart Bisiklet Turu dediğimizde dikkat çekemiyoruz. Halbuki bu olayın sahiplenilmesini istiyoruz.

Sonuçta 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü ve hepimiz her gün dışardayız, emekçiyiz. Hep diyorum, kendi gidonumuzun başında, kendi yolumuzu çizmek istiyoruz. Bunun için kırmızı bahanesi olmamalı, isteyerek bir araya gelmeliyiz. Ancak biz dikkat çekebilmek için dedik ki kırmızı turu yapalım. Geçen sene başladık ve dedik ki "Kırmızı şiddetin değil aşkın, tutkunun, sevginin rengidir!" Katılan arkadaşlarımız da baştan aşağı kıpkırmızı giyinerek geldiler. Sen hariç

**L: Üzgünüm, kırmızı asla olmayacak benim için ama en azından orada olmayı başarırım.**

BT: Elbette bu da çok kıymetli. Bu sene ise İzmir'den Keyfi Pedal Torbalı ekibi ile organize olduk. Dediler ki, biz de böyle bir tur yapmak istiyoruz. "Yapın tabii ki." dedik. Hatta madem bu kadar ilgi çekti, diğer kadın bisiklet grupları ile paylaştık ve eş zamanlı aynı gün organize olup turumuzu yaptık.



**L: Aktif şekilde Ankara'da bisikletle ilgili çalışmaktasın, ayrıca konuyla ilgili gönüllü ve gerçekten mücadele etmeye niyetli kişilere de bir yandan ulaşmaya çalışıyorsun ama sıradan vatandaş için soruyorum: Bisiklet ile ulaşım sağlamak isteyen ama "Mahalleli ne der?" deyip toplum baskısından korkan kadınlara nasıl ulaşacağız?**

BT: Pedallayan Kadınlara eğitim almak için gelen kadınların yaş aralığı çok geniş, bu kadınlar ile bir arkadaşımız sayesinde bir röportaj çekimi gerçekleştirdik ve sosyal medyada paylaştık. Buray Doğan arkadaşımızın yazıp yönettiği, bisiklet hayali kuran bir ev kadınının hikayesi olan Vahide filmi birlikte izledik. Bununla birlikte Figen Abla 58 yaşında bisiklete başlamış bir kadın. Onun hikayesini bir programda paylaştık. Bunların hepsi ne kadar görülürse o kadar kadın cesaret bulup sokağa çıkabilir. Dolayısı ile biz eğitimlerle, sürüşlerle daha çok sokakta sürüş yapmalı ve görünür olmalıyız. Her yaşta kadının bisiklete binebileceğini ve var olduğunu göstermemiz gerekiyor. Bu noktada sosyal medyayı da iyi kullanarak başarabileceğimizi düşünüyorum.





# Solfasol TV'de Düzenli Programlar



<http://solfasol.tv>



## GENEL İZLEYİCİ

Her Pazartesi 19:00



Onur Mat ve Mehmet Onur Yılmaz'ın moderatörlüğünde dijital, açık verilerle haftalık gündem değerlendiriliyor.



## GALADER ANLATIYOR

İki haftada bir Perşembe 18:00



LGBTİ+ bireylerin ailelerinin dayanışma grubu Ankara Gökkuşuğu Aileleri Derneği iki haftada bir söyleşiler yapıyor.



## ESASA DAİR

İki haftada bir Pazartesi 20:00



Sağlık emekçisi Handan Yazıcı Aksoy ve Psikolog Metin Murat Kalyoncugil'in iki haftada bir yapılan sohbetleri.



## VELİ SAÇILIK İLE GÜNDEM

Her Cumartesi 18:00



Sosyolog, aktivist ve yazar Veli Saçılık ile özel konukları Solfasol TV'de ülke gündemini değerlendiriyor.



## BİZ POTANSİYELİ İÇİN...

Her Salı 20:21



Mehmet C Peker ve konukları bir yolculuk hikayesi yazmak üzere sohbet ediyorlar.



## SOKAK KÜLTÜRÜ

Her Pazar 14:00



Oya Özgün Özder Ankara'nın sokak kültürünün parçası olan sanatçı, edebiyatçı, zanaatkar, aktivistlerle söyleşiler yapıyor.



## ELİFCE SÖYLEŞİLER

Her Çarşamba 21:00



Elif Gamze Bozo fark yaratan konuklarıyla sanatla dolu bir programla her Çarşamba karşınızda.



## AKIN AKIN ANKARA

Her Pazar 21:00



Akın Atauz'la Ankara'yı, kentimizin meselelerini, katılımı, demokrasiyi, haklarımızı konuşuyoruz...

## SOLFASOL KENT FİLMLERİ FESTİVALİ BAŞVURULARI BAŞLADI



Ankara'nın Gayriresmi Film Festivali Haziran 2021'de Ankara'nın parklarında, açık amfilerinde, Solfasol destekçisi mekanlarda birlikte film seyretmek ve kente sinema gözünden bakmak isteyen izleyiciler ile kenti konu ve mekân edinen sinemacıları buluşturacak. **Gösterim** ve **yarışmadan** oluşacak festivale filmleri ile katılmak isteyenler Gazete Solfasol web sayfası ve sosyal medya hesaplarını takip ederek **Festival Çağrısına** ulaşabilirler. Festival ekibine destek olmak ve katılmak isteyenler [festival@gazetesolfasol.com](mailto:festival@gazetesolfasol.com) adresine e-posta gönderebilir ya da 0(537) 024 28 49'a telefon edebilir.



# Solfasol Müzikal Dayanışma Etkinlikleri Ankara'nın Gayriresmi Konserleri

Müzikal Dayanışma artan bir destek ile farklı mekanlara yayılarak devam ediyor.

Şimdiye kadar 75'i geçkin sayıda konserde 250'ye yakın müzisyen müzikal dayanışmanın sesi oldu. Geçtiğimiz ayı da yine harika konserlerle geçirdik. Ankaralı müzisyenlerle Perşembe, Cuma ve Cumartesi akşamları buluşmalarımız devam etti. Bu ay yeni mekanlar da Müzikal Dayanışma konserlerine ev sahipliği yaparak dayanışmayı büyütme destek oldular.

Nisan ayında Ankara Tiyatro Yapımcıları Derneği ile işbirliği içinde Ankaralı tiyatro gruplarının dayanışma gösterimlerini YouTube kanalımızda yayınlamaya başladık. 23 Nisan vesilesiyle çocuk oyunlarıyla başlayan tiyatro yayınları artarak ve çeşitlenerek sürecek.

Bu yıl 1 Mayıs'ta meydanlara inmeye izin yok, öyleyse her yeri 1 Mayıs meydanına çeviriyoruz! Evlerimizde kuracağımız çevrimiçi

1 Mayıs meydanında müzikal dayanışmaya Tayfa Bandista omuz veriyor.

**Herkesi, Solfasol Müzikal Dayanışma için bilet alarak desteklemeye çağırıyoruz.**

## Fresh



1 Nisan

**Vokal** Tilbe Erdoğan  
**Vokal** Murat Zümrüt  
**Gitar** Levent Yıldırım  
**Bas Gitar** Çağcan Aras  
**Davul** Erman Erdoğan

## Ashtray



9 Nisan

**Bas** Fethi Okutan  
**Davul** Kaan Akıman  
**Klavye** Aydın Aybar  
**Vokal/Gitar** Erdem Erdem

## Fatih'in Fedaileri



2 Nisan

**Guitar, Vocal** Fatih Veli Ölmez  
**Sax** Volkan Kuzu  
**Keyboards** M. İnanç Kanarya  
**Bass** Ercan Yavuz  
**Drums** Erdiñç Aktuğ

## Tuğçe Fidan



10 Nisan

**Vokal** Tuğçe Fidan  
**Gitar** Berke Biricik  
**Klavye** Alperen Sözmen  
**Saksafon** Tarık Temüğe  
**Bas** Batuhan Aytekin  
**Davul** Egemen Işık

## Erdoğan Toloğlu Quintet



3 Nisan

**Gitar** Erdoğan Toloğlu  
**Vokal** Z. Ömür  
**Saksafon** Toprak Barut  
**Bas** Cem Malak  
**Davul** Burak Durman

## Volkan Koray Durgun



15 Nisan

**Bağlama/Vokal**  
Volkan Koray Durgun  
**Keman** Mehmet Narin  
**Nefesli** Özgür Seyit Sever  
**Gitar** Özgür Akdeniz  
**Perküsyon** Ramazan Konak

## Melek Nur Katircioğlu



8 Nisan

**Solist** Meleknur Katircioğlu  
**Klavye** Ertuğrul Akın Derin  
**Klavye** M. İnanç Kanarya  
**Bas** Cem Güneri  
**Davul** Yiğit Bakkalcı

## Midnight Rambler



16 Nisan

**Gitar/Vokal** Berker Saraç  
**Bass** Koray Işıldak  
**Davul** Anıl Atak





### Solfasol Müzikal Dayanışma

Müzikal Dayanışma Etkinliklerini her **Perşembe, Cuma ve Cumartesi** Solfasol.TV'den, Youtube, Instagram, Twitter ve Facebook kanallarımızdan **CANLI** takip edebilirsiniz.



### Kùltür-Sanat Etkinlikleri Rehberi

Mayıs ayı boyunca Ankara'daki kùltür ve sanat etkinliklerini Solfasol TV'den güncel olarak takip edebilirsiniz.



### Alper Fidaner ile 80'ler ve 90'lardan Bùgüne Zoom Partisi Etkinlikleri

HER CUMA 22:00 - 24:00

### Anıl Bektaş



17 Nisan

**Vokal/Akustik Gitar**  
Anıl Bektaş  
**Elektro Gitar** Batu İman  
**Bas Gitar** İzzet Kılıcı  
**Bateri** Faik Demirdilek  
**Solo Gitar** Buğra Şahin

### 5evler



24 Nisan

**Vokal** Fazıl Nas  
**Gitar** Rohat Şenates  
**Bas Gitar** Bülent Öztürk  
**Davul** Mustafa Nazmi Hacıosmanoğlu

### Lolipop



22 Nisan

**Vokal** Sevilay Bulut  
**Bas** Mithat Allar  
**Gitar** Alper Tokdemir  
**Davul** Gürcan Konanç

### Cover Rangers



29 Nisan

**Vokal** Terry Jorrys  
**Gitar/Vokal** Umut Er  
**Saksafon** Ali Erol  
**Bas Gitar** Gökhan Över  
**Davul** Durmuş Ataklıgil

### School of Rock



23 Nisan

**Solist** Defne Fide  
**Klavye** Ela Güveloğlu  
**Solist** Mira Korçak  
**Klavye** Deniz Tülek  
**Davul** Doğaç Dinçer  
**Bas** Dağlar Elgür  
**Gitar** Toprak Güğül

### Erkan Aksoy



30 Nisan

**Solist/Bağlama** Erkan Aksoy  
**Davul** Ali Rıza Özer  
**Perküsyon** Emre Elüman  
**Gitar** Murat Doğan  
**Klavye** M. İnanç Kanarya

### Spitfire



23 Nisan

**Vokal** Turgut Çavuldur  
**Elektro Gitar** Süleyman Bağcıoğlu  
**Klavye** Murat Köselioğlu  
**Bass** Murat Kuşçu  
**Davul** Gürcan Konanç

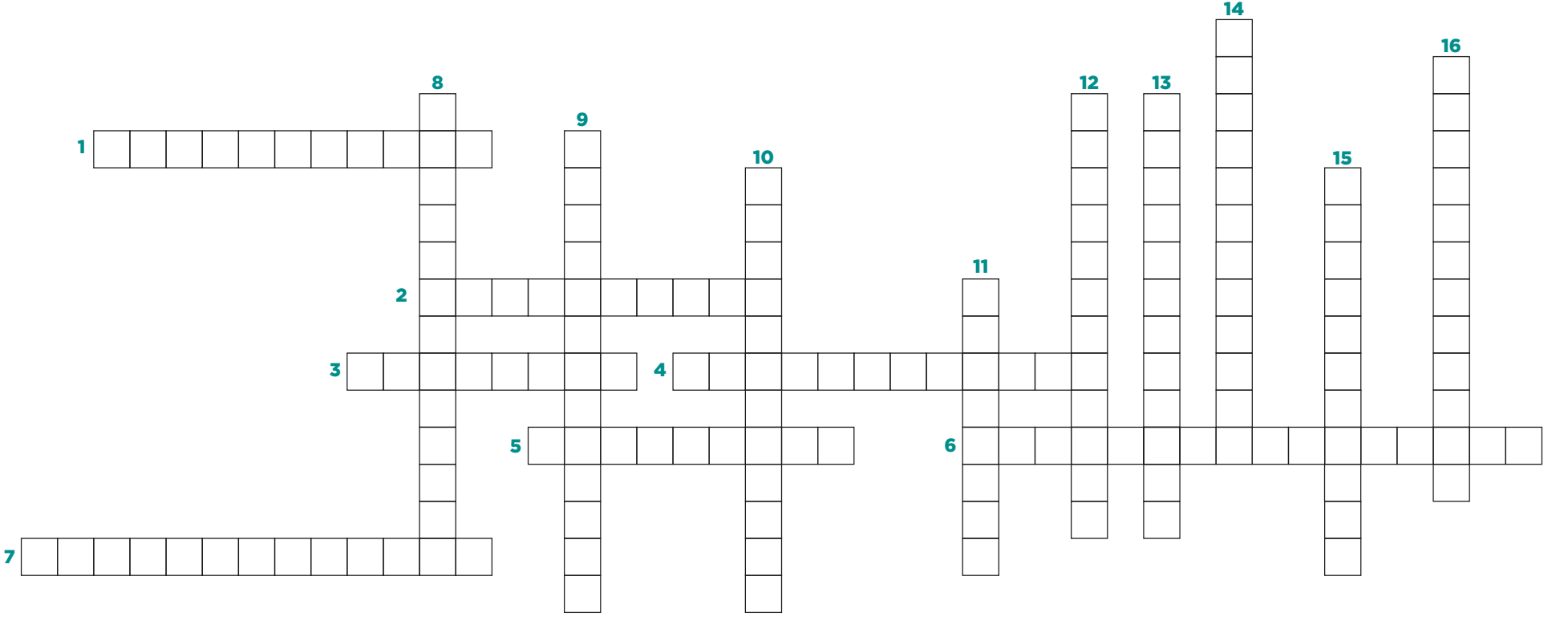




# Ödüllü Bulmaca

## Ankara'nın 100'leri

Hazırlayanlar: Ayşegül Çelik, Alanur Çavlin, Aydan Çelik,



### Soldan sağa

- 1921'de, 19 yaşında Ankara'ya gelen büyük şair. Ankara'dan Bolu'ya öğretmen olarak atandı. Ardından Batum üzerinden yeni kurulan Sovyetler Birliği'ne gitti.
- Mimarlar Odası'nın açtığı davayla yıkımı engellenen çarşının adı.
- Ankara'da yapılan ve bu yıl 100 yaşına basan ilk anayasanın en kısa adı.
- TİP Ankara merkez ilçe başkanı, haysiyet divanı üyesi ve yüksek seçim kurulu temsilcisi. "Deniz Gezmiş'lerin ablası" adıyla tanınan hukukçu. Yaşasaydı 100 yaşında olacaktı.
- Ankara'nın 100 km uzaklıktaki ilçesi. Türkiye'nin havuç üretiminin %60'ını sağlıyor
- Kurtuluş savaşı sona yaklaşırken Türkiye'nin imzaladığı en önemli anlaşmalardan biridir. Bu yıl tam 100 yaşında olan antlaşmayla İtilaf kuvvetlerinde ilk bölünme gerçekleşmiş ve Fransa yeni kurulan Türkiye'yi tanıdığını bildirerek antlaşmaya imza atmıştır.
- Ankara'nın Ulus semtinde bulunan, bu yıl 100. yaşını kutlayan arkeoloji müzesi. "Anadolu" olan ilk adını biz söyleyelim. Gerisini siz bulun.

### Yukarıdan Aşağıya

- 1991'de Ankara'ya girmesine izin verilmeyen 100 işçiden hareketle yapılmış olan ve şehrin en işlek noktalarından birinde bulunan madenci heykelini yapan sanatçı.
- Yüzyıl önce yazılan ve "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" ifadesiyle başlayan Türkiye'nin ilk anayasasını hazırlayan kurum.
100. Yıl Mahallesi'nde içinde çocuk parkı, spor alanı, koşu yolu bulunan park.
100. sayısını çıkaran Ankara gazetesi.
- 1981 yılında adı, 100. Yıl Blokları olarak değiştirilen, Balgat'taki yerleşimin eski adı.
- Doğumunun yüzüncü yılında andığımız bir şair ve yazarımız. En üretken yıllarını Ankara'da yaşadı, bir süre Cahit Sıtkı ile aynı evi paylaştı. Ankara gazete ve dergilerinde yayınlanan şiirleriyle edebiyata girdi. Şiirleriyle olduğu kadar öyküleriyle de tanınır. En çok bilinen eseri ise Susuz Yaz.
1. soruda sorduğumuz şairin çocukluk ve yol arkadaşı. İki birlikte Ankara'ya geldiler.
- "Her şey vatandaşın gözü önünde olacak" diyerek, göreve gelişinin 100. gününde belediyenin tüm harcama ve gelirlerini bir kitapçık ile halka duyuran Ankara Belediye Başkanı.
- Ankara'nın en güzel yüzlerindendi. Mart ayında kaybettik. "Eylem güzeli" dersek bileceksiniz.

Bu ay bulmaca 100. sayıya uygun olsun dedik ve Ankara'nın 100'leri/yüzleri temasını seçtik. Bulmacaya doğru yanıt veren üç şanslı okur Solfasol tişörtü kazanacak. Ödül kazanma şansı için yapmanız gereken bulmacayı çözmek, çözülmüş halinin bir fotoğrafını çekmek ve [bulmaca@gazetesolfasol.com](mailto:bulmaca@gazetesolfasol.com) eposta adresine adınız, posta adresiniz ve telefon numaranızla birlikte göndermek. Yanıtlarınızı bekliyoruz, iyi şanslar ☺



## GAZETE SOLFASOL YILLIK ABONELİK BİLGİLERİ

<http://iyzi.link/AFY2iA><http://iyzi.link/AFY2Ww><http://iyzi.link/AFY2eQ>

## Abonemiz olduğunuz için teşekkür ederiz!

Yandaki altı abonelik çeşidinden seçtiğinizin kare kodunu akıllı telefonunuza okutarak, online ödeme platformu iyizco üzerinden aboneliğinizi hemen başlatabilir, yenileyebilir veya Gazete Solfasol'ü bir sevdiğinize hediye edebilirsiniz.

Bu sayfanın en alt sağ köşesinde Gazete Solfasol'e kredi kartıyla aylık destekte bulunmak için kitlesel fonlama platformu Patreon'un bilgilerini, ve bankanızdan havale veya EFT yaparak abone olmak için gereken bilgileri bulabilirsiniz.

## Solfasol'un Bir Ucundan Tutmak isteyenler için Pratik Yollar

Gazete Solfasol'un hedefleri, içeriği ve iş bölümüne ilişkin paylaşımlar yıllık olarak yapılan forumlar ve haftalık toplantılar ile sürdürülüyor. Gazete Solfasol'un hazırlık aşamalarına daha yakından bakmak istiyorsanız her Çarşamba saat 18:00-19:30 arası yapılan toplantılara katılabilirsiniz. Toplantılar salgın önlemleri başladığından beri çevrimiçi olarak yapılıyor. Pek yakında yüz yüze toplantılara kavuşmayı umuyoruz. Toplantıya katılmak için [abone@solfasol.com](mailto:abone@solfasol.com) adresine bir e-posta göndermeniz yeterli.

Mart ayında yapılacak haftalık toplantılarda 10. Yıl Forumu için hazırlıklar kapsamında Solfasol'un hazırlık süreçlerine katılımı artırma konusu tartışılacak.

Gazete Solfasol'un bir de e-posta grubu var. Bu grup sayesinde gazeteyi ilgilendiren günlük gelişmeleri takip edip, gazete yazılarının redaksiyonu, basılan gazeteleri paketlenmesi gibi ortaklaşa yaptığımız işler konusunda birbirimizi hızlıca haberdar edebiliyoruz. Ben de takip edeyim derseniz gruba katılmak istediğinizi bildiren bir e-postayı [abone@solfasol.com](mailto:abone@solfasol.com)'a göndermeniz yeterli.

## Dijital Abonelik

Solfasol'unuz her ay elektronik posta kutunuzda

100 TL

## Normal Abonelik

Solfasol'unuz her ay adresinize posta yoluyla ulaştırılır

150 TL

## Destekçi

Destekçi olun ve Ankara gezilerimizde misafirimiz olun

300 TL

## Yurtdışı Abonelik

Uzaktayım demeyin, Solfasol dünyanın her yerine ulaşıyor!

300 TL

## Çifte Destekçi

Solfasol'e verdiğiniz çifte destekle bizi çok mutlu edin!

600 TL

## Yaşasın Solfasol!

Cömert desteğinizle mutluluktan gözlerimizi yaşartın!

1000 TL

<http://iyzi.link/AFY2gw><http://iyzi.link/AFx3Bw><https://iyzi.link/AFx3Gw>

## SOLFASOL'DA ŞEFFAFLIK

Solfasol yasal zorunluluklar sebebiyle bir ticari yapı kimliği altında çıkıyor olsa da bu kimliği onun kâr odaklı olması anlamına gelmiyor. Ana gelir kaynağı abonelerinin desteği olan Solfasol olarak 2011'de, 1 Mayıs alanında Ankaralılarla buluştuğumuz ilk günden bu yana elde ettiğimiz tüm geliri yine Solfasol için kullanacağımızı defalarca deklare ettik. Bir süredir de bunun gereklerinden birisi olan mali şeffaflık ve hesap verebilirliği sağlamak üzere aylık gelir-gider tablosu yayımlamaya başladık.

Bu tabloyu ve mali şeffaflığımızı gelecek öneriler ve isteklere göre geliştirmek istiyoruz. Bu sebeple görüş ve önerilerinizi [bilgi@gazetesolfasol.com](mailto:bilgi@gazetesolfasol.com) adresine göndermenizi rica ediyoruz. Solfasol'un bu hamlesinin sivil oluşumlar ve basın-yayın kuruluşları için öncü olması umuduyla.

## GELİR - GİDER TABLOSU

DÖNEM: NİSAN 01.04.2021 - 26.04.2021

## DÖNEMSEL BİLGİLER

Abonelik yenileme sayısı: 10  
Yeni abone sayısı: 3  
Kurumsal abonelik yenileme sayısı: 0  
Yeni kurumsal abone sayısı: 0

## GELİRLER

Yeni abone, abonelik yenileme, patreon: 5.217 TL  
T-shirt, gazete satışı, gezi vb.: 0 TL  
İlan - reklam: 0 TL  
Solfasol Müzikal Dayanışma Bilet Satışı: 5.948 TL

## EED KATKISI

Proje kapsamında hakediş: 27.450 TL

GELİRLER TOPLAMI: 38.615 TL

## GENEL BİLGİLER (26.04.2021 itibarıyla)

Toplam abone sayısı: 1.069  
Toplam kurumsal abone sayısı: 16

## GİDERLER

Matbaa Gideri: 13.098 TL  
Postalama Gideri: 1.194 TL  
Kira ve Ofis Giderleri: 4.350 TL  
İdari ve Editöryal Giderler: 12.460 TL  
Resmi Giderler: 1.400 TL  
Solfasol Müzikal Dayanışma Giderleri: 25.050 TL  
Solfasol Müzikal Dayanışma Fonunda Kalan: -34.611 TL

GİDERLER TOPLAMI: 57.552 TL

## BORÇLAR (31.03.2021 itibarıyla)

Matbaaya Borç: 982 TL  
Kişilere Borçlar: 47.900 TL  
Diğer Borçlar (vergi, muhasebe, kırtasiye, kira.): 13.845 TL

BORÇLAR TOPLAMI: 62.728 TL

## SOLFASOL'UN BİR UCUNDAN DA SİZ TUTUN!

Gazete Solfasol'da yer almasını istediğiniz yazı, haber ve çizilerinizi her ayın 25'ine kadar [icerik@gazetesolfasol.com](mailto:icerik@gazetesolfasol.com) adresine gönderebilirsiniz.

ABONELİK ÇEŞİTLERİ VE ÜCRETLERİ <https://solfasol.tv/abonelik>

Dijital Abonelik: 100 TL Normal Abonelik: 150 TL Destekçi Abonelik: 300 TL  
Yurtdışı Abonelik: 300 TL Çifte Destekçi Abonelik: 600 TL Yaşasın Solfasol! Aboneliği: 1000 TL

Aşağıdaki üç ödeme seçeneğinden biriyle aboneliğinizi başlatabilir veya yenileyebilirsiniz.

## KREDİ KARTI

Online ödeme platformu iyizco üzerinden Solfasol'e aboneliğinizi başlatabilir veya yenileyebilirsiniz. Abonelik sayfamızda linklerini bulabilirsiniz.

[solfasol.tv/abonelik](https://solfasol.tv/abonelik)

## PATREON

Patreon Solfasol'a aylık düzenli destek verebileceğiniz online bir kitlesel fonlama platformudur. Belirleyeceğimiz miktar, kredi kartınızdan her ay otomatik olarak çekilerek Solfasol'a aktarılır.

[patreon.com/solfasol](https://patreon.com/solfasol)

## BANKA HAVALESİ/EFT

Abone olmak için aşağıda belirtilen hesap numarasına ödeme yaptıktan sonra adınızı, açık adresinizi, e-posta adresinizi ve telefon numaranızı [abone@gazetesolfasol.com](mailto:abone@gazetesolfasol.com) adresine veya 0 536 9566426 nolu telefona SMS ile gönderin veya websitemizin abonelik sayfasındaki formu doldurun.

**Abonelik Ödemesi için Banka Hesap Bilgileri**  
TÜRKİYE İŞ BANKASI - KÜÇÜKESAT ŞUBESİ  
IBAN: TR83 0006 4000 0014 2080 7867 87  
Hesap Sahibi: Mehmet Onur Yılmaz SOLFASOL

## SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi  
Mayıs 2021  
100. Sayı  
Ayda bir yayımlanır.

## Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:

Mehmet Onur Yılmaz

Editörler: Alanur Çavlin, Duygu Toprak, Zişan Kürüm

Sayfa Tasarımı: Evren Erlevent Kence

Gazete Sekreteri: Dilan Nil Özgen  
[dilan@gazetesolfasol.com](mailto:dilan@gazetesolfasol.com)

## Bu Sayıyı Yayına Hazırlayanlar:

Ahmet Çinici, Akın Atauz, Alanur Çavlin, Ali Akın Akyol, Ali Burak, Alisa Candan Karsu, Arif Şentek, Aslı Baysuğ, Aydan Balamir, Aydan Çelik, Aydın Bodur, Aykut Alyanak, Aykut Öz, Ayşe Defne Çavlin, Ayşegül Çelik, Barış Kaygısız, Barkın Sinan, Behiye Erinç Taş, Berker Saraç, Bülent Atamer, Celal Karadoğan, Ceren İskit, Dilan Nil Özgen, Dilşah Özdiçin, Duygu Toprak, Elif Gamze Bozo, Ejder Demir, Emel Akpınar, Emrah Polat, Erhan Karadağ, Faruk Bildirici, Faruk Soydemir, Fatma Rana Arıbaş, Gülseren Oray, Hadi Sinan İskit, Hevi Kırkaya, Hüseyin Özel, İlgin İklim Eren, İhsan Seddar Kaynar, İpek Gürkaynak, Kaan Can Bircan, K.

Mükremin Barut, Kiraz Melis Polat, Likya Arcak, Linda Nihan Lafcı, Mehmet Ayvaz, Mehmet C. Peker, Mehmet Onur Yılmaz, M. İnanç Kanarya, Mehmet Tunçer, Necati Yalçın, Nevin Yıldız, Nihan Çolak, Onur Bulat, Onur Mat, Ozan Küçükusta, Önder Şenyapılı, Seda Savaş, Sedat Bozkurt, Selçuk Balamir, Sema Alpan Atamer, Sencer Başat, Serkan Alagök, Sevilay Çelenk, Sinan Kayalığıl, Sinem K. Baş, Şevket Özgün, Tan Bulugan, Türküler Erdost, Ülku Doğanay, Ümit Bayazoğlu, Vedat Ağa, Yaşar Seyman, Yunus Muti, Zehra Konukman, Zişan Kürüm

## Yayın İdare Merkezi

Büklüm Sokak, No: 44/4,

06680 - Kavaklıdere / ANKARA

Tel-Faks: 0 312 437 76 41

İrtibat Tel: 0 537 024 28 49, 0 536 956 64 26

Yazı-Haber: [bilgi@gazetesolfasol.com](mailto:bilgi@gazetesolfasol.com)Abonelik: [abone@gazetesolfasol.com](mailto:abone@gazetesolfasol.com)

Basım Yeri: Şen Matbaa

Özveren Sok. 25/B Demirtepe/Ankara

Tel: 0 312 229 64 54 Fax: 229 64 54

E-Mail: [senmatbaa@gmail.com](mailto:senmatbaa@gmail.com)WEB: [www.senmatbaa.com](http://www.senmatbaa.com)

Basım Tarihi: 28.04.2021

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

3.000 adet basılmıştır.

# Haydi Başlayalım!

Mehmet Onur Yılmaz

Solfasol'u anlatmak zor, birkaç sebepten dolayı... İlk ve öncelikle Solfasol'un bir ucundan tutmuş herkesin kendine göre Solfasol hikayeleri var ve bu hikayelerin her birinin kendi kişisinde, zamanında ve mekanında gerçek bir karşılığı da var. Solfasol'un zor ama özgün ve güzel yanı da bu. 'Gayriresmi' olma iddiası boşuna değil. 10. yılda dileğimiz Solfasol'un bir ucundan tutanların büyük çoğunluğunda iyi bir his olarak yer etmiş olması olabilir, en fazla. Sanırım bugün bundan fazlasını dileyemem.

Peki, onuncu yılına ulaşmış da bir tek satır bile yazıya dökülmüş kuralı-kaidesi olmayan bir yapı olmak da neyin nesini? Kurlsızlığı, her şeyin mümkün sayıldığı bir dünyayı savunamayacağımız açıkken hem de. Solfasol'un kurlsız-kaidesiz gibi görünen bu halinin arkasında çok daha zorunu istemenin kaçınılmazlığı var. Solfasol

ona yüzünü dönen herkesin tek tek ve birlikte üstleneceği bir sorumluluğa dayanıyor. Herkeste, istemeyi, ilkeyi ve eylemi kendisi de dahil herkes için olanaklı olacak şekilde belirleme ve tabii ki gerçekleştirme sorumluluğu bu... Dizi dizi ilkeleri, kuralları, komisyon ve kurulları olsa çok daha kolay olurdu elbette. Başımıza gelen her şeyi en yakın kurula-komisyona havale eder, uygun maddeye göre sonucun belirlenmesini beklerdik. Sanki dünya böylesi, ipe sapa gelmez, temelsiz kurallar, kaideler ve bunların üzerine yükselen kurullardan, kurumlardan, kentlerden, devletlerden kurulu değilmiş gibi yapıp milyon kere denenip milyon kere olmayı uygulayıp başaramadığımızda en meşrusundan bahanelerimize sarılıp hep birlikte ağlaşabilirdik. Oysa Bilge Karasu'nun Uzun Sürmüş Bir Günün Akşamı'nda dediği gibi kolay yol varken zor yolu tercih etmek sadece insan için olanaklı bir isteme, insanların çoğu bunu böyle yapmasa da.

Solfasol'un illa bir ilkesinden bahsedilecekse, her zaman zor yolu istemek ve mümkün olan her zaman zor yoldan gitmek olabilir bu.

Ve nihayetinde onuncu yıla ve yüzüncü sayıya çıkabildiğine göre bu yolun bir ucu Bilge Karasu'nun haksız olduğunu kim iddia edebilir...

Solfasol on yıldır ve yüz sayıdır kendi için istediğinin tıpkısını Ankara için de istiyor, elbette...

Herkesin yüzünü birbirine döndüğü bir şehri, hiçkimseden vazgeçmeden, tek tek her birimiz ve birlikte hepimiz için iyi olanı isteyen arayan ve gerçekleştirenlerin Ankarasını istiyor, bunun için yanyana geliyor ve çoğalıyoruz.

Onuncu yılda ve yüzüncü sayıda, haydi başlayalım...

İllüstrasyon: Ozan Küçükusta

